

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χερτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική Ἰβάν Τουργκένιεφ, (συνέχεια),
μετάφρ. **B. — ΟΔΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΣΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. E.
DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία A.
Λορμὰ, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ — Ο ΛΕΥΚΟΣ ΤΑΦΟΣ, διήγημα
Evariste Carrance.

ΕΠΙΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία

'Εν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΑΒ'

Ἡμέραν τινά, πιστός εἰς τὴν συνθήειάν
του, ὁ Λαβρέτσκη εὐρίσκετο ἐν τῷ οἴκῳ
Καλιτίν. Τὴν ὑπερβολικῶς θερμὴν ἡμέραν
διεδέχθη τόσον ὠραία ἐσπέρας, ὥστε ἡ Μα-
ρία Δημητριάδνα, παρὰ τὴν πρὸς τὰ ρεῦ-
ματα ἀποστροφὴν της, ἠνέφωξε θύρας καὶ
παράθυρα, εἰπούσα ὅτι δὲν θὰ παίξῃ.

— Θὰ ἦτο ἀμάχημα, ἔλεγε, νὰ μὴ
χαρῆ κανεὶς τὴν φύσιν μὲ τόσον ὠραῖον
καιρόν.

Ἐκτός τοῦ Πάνχιν οὐδεὶς ἄλλος ξένος
ὑπῆρχεν. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ποιη-
τικῆς ἐκείνης ἐσπέρας, κατελήφθη ὑπὸ
εὐγλωττίας, ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ ψαλῆ ἐ-
νώπιον τοῦ Λαβρέτσκη, ἐλάλησε περὶ ποι-
ήσεως· εἶπε μετὰ τινος τέχνης ποιήματά
τινα τοῦ Λερμοντώφ — διότι ὁ Πούσκιν
δὲν εἶχεν ἔτι ἀναλάβῃ τὴν παλαιάν του
ὑπόληψιν· εἶτα, ὡς εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ
οἴστρου του, ἤρξατο κατακρίων τοὺς νέους
καὶ τὰ κυβερνητικὰ καὶ δὲν ἀφῆκε νὰ ἐκ-
φύγῃ ἡ περίστασις ἵνα εἴπῃ πῶς θὰ με-
τέβαλλε πάντα ταῦτα ἂν εἶχεν ἐν χερσὶ
τὴν κυβέρνησιν.

— Ἡ Ῥωσία, ἔλεγε, δὲν εὐρίσκεται
ἐν ὁμοιοῖα μετὰ τῆς Εὐρώπης. Πρέπει νὰ
ἐπέλθῃ τὸ ἰσοζύγιον. Λέγουσιν ὅτι εἰμεθα
νέοι· σφάλλονται. Ἄλλως τε στερούμεθα
τοῦ πνεύματος τῆς ἐρευρητικότητος. Αὐ-
τός ὁ Λερμοντώφ ὁμολογεῖ ὅτι οὔτε μυά-
γραν ἐφευρήκαμεν. Φυσικὰ λοιπὸν μιμού-
μεθα τοὺς ἄλλους: «Εἰμεθα ἀσθενεῖς», λέ-
γει ὁ Λερμοντώφ καὶ συμφωνῶ μὲ τὴν
γνώμην του. Εἰμεθα ὁμῶς ἀσθενεῖς, διότι
εἰμεθα κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον Εὐρωπαῖοι.
Τὸ ἱατρικόν μας εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ νο-
σήματός μας. Παρ' ἡμῖν, ἐξηκολούθησεν,
οἱ ἐγκριτότεροι εἶναι πεπεισμένοι περὶ τού-
του. Κατὰ βάθος ὅλοι οἱ λαοὶ ὁμοιάζου,
ἀρκεῖ νὰ τοὺς δώσωσι καλὰ διδάγματα
καὶ ὁ σκοπὸς θέλει ἐπιτευχθῆ. Δυνάμεθα
κατὰ γράμμα νὰ σεβασθῶμεν νὰ ἐθνικὰ ἐ-

θιμα· εἶναι ἐργασία μας εἰς ἡμᾶς τοὺς ...
(ἔμελλε νὰ προσθήσῃ: πολιτικούς), εἰς ἡ-
μᾶς τοὺς ὑπαλλήλους. Μὴ ἀνησυχῆτε ὁ-
μως καὶ τὰ διδάγματα θὰ τροποποιήσωσι
καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ μᾶλλον ἐοριζωμένα ἔθιμα.

Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐπεκρότεε εἰς
τοὺς λόγους τοῦ Πάνχιν.

— Πολὺ εὐχάριστον εἶναι, διελογίζετο,
νὰ ἔχῃ τις εἰς τὴν αἰθούσάν του τόσον
ἔξυπνον ἄνθρωπον.

Ἡ Ἐλιζα εἰσιώπα, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ
παραθύρου· καὶ ὁ Λαβρέτσκη εἰσῆγα. Ἡ
Μάρθα Τιμοθέδνα παίρζουσα μὲ ἓνα τῶν
φίλων της εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης,
ἐψιθύριζε χαμηλοφώνως· ὁ Πάνχιν ὠμί-
λει ἐπὶ πολὺ περιπικτῶν ἐντὸς τῆς αἰθού-
σης, ἀλλὰ κατεχόμενος ὑπὸ μυστικοῦ πεί-
σματος. Ἐφαίνετο ὡσεὶ προκαλῶν ἀπάν-
τησιν ὅτε κατέκρινε τοὺς νέους. Ἀη-
δῶν τις ἐξελέξατο τὴν κατοικίαν της εἰς
τινα θάμνον πασχαλέας ἐν τῷ κήπῳ. Οἱ
πρῶτοι τῆς νυκτερινῆς συναυλίας της τό-
νοι διέκοπτον τοὺς εὐγλωττοὺς ἐκείνους
λόγους· οἱ πρῶτοι ἀστέρες ἐφαίνοντο εἰς
τὸν ρόδινον ὀρίζοντα, ἀνωθεν τῶν ἀκινή-
των κορυφῶν τῶν φιλυρῶν. Ὁ Λαβρέτσκη
ἠγέρθη ἵνα ἀποκριθῆ πρὸς τὸν Πάνχιν καὶ
ἡ συζήτησις ἤρξατο· ὑπερησιζετο ἐνθέρ-
μως τὰ ἐθνικὰ ἦθη καὶ τοὺς νέους, τὰς
πεποιθήσεις των καὶ τοὺς εὐγενεῖς πόθους
των. Ὁ Πάνχιν ἀπεκρίνετο δι' ἀποτόμου
ῥφους, ἐν ᾧ διεραίνετο μεγάλη ὀργή. Οἱ
εὐφυνεῖς, ἔλεγεν, ἔχουν ἐντολὴν νὰ διορθῶ-
νωσι τὰ πάντα. Παρεσύρηθ δὲ εἰς τοιοῦ-
τον βαθμὸν, ὥστε λησμονήσας τὸ ἀξίωμα
του καὶ τὴν θέσιν του ἐχαρκτήρησε τὸν
Λαβρέτσκη ὡς παλινδρομὸν συντηρητι-
κὸν καὶ ὑπηνίχθη τὴν κακὴν ἐν τῷ κό-
σμῳ θέσιν του· Ὁ Λαβρέτσκη· ἐτήρησεν
ἄπασαν τὴν γαλήνην του καὶ δὲν ὑψώσε
τὴν φωνήν. Ἀντέκρουσε τὸν Πάνχιν εἰς
ὄλους τοὺς ἰσχυρισμούς του καὶ τῷ ἀπέ-
δειξε τὸ ἀδύνατον τοῦ αὐτοσχεδιασμοῦ
τοιούτου πολιτισμοῦ, τῆς ἐκτελέσεως σχε-
δίων φαντασθέντων ἐκ τῆς ὑπερηφανίας,
αἰδέων ἀτινα δὲν ἐδικαιολόγουν οὔτε τὴν
γνώσιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ τόπου, οὔτε τὴν
σταθερὰν πίστιν εἰς τι ἀπόλυτον καὶ ἂν
ἔτι ἦτο ἀρνητικόν. Καὶ πρὸς ὑποστήριξιν

τῆς γνώμης αὐτοῦ προέβαλλε τὴν ἰδίαν
ἐκπαίδευσίν του.

— Πρὸ παντός, προσέθηκε, πρέπει ν'
ἀναγνωρισθῆ ἡ ἐθνικὴ ἀλήθεια, πρέπει νὰ
ὑποκλιθῶμεν ἐνώπιον αὐτῆς. Ἄνευ τῆς
ταπεινώσεως ταύτης, ἡ τόλμη καὶ κατὰ
τοῦ ψεύδους ἔτι εἶν' ἀδύνατος.

Δὲν ἀπέκρουσε δὲ τὴν ἐπιτίμησιν ἧς ἤ-
ξιζε κατὰ τὴν γνώμην του διὰ τὴν ἀπε-
ρισκεπτον ἀπώλειαν καιροῦ καὶ δυνάμεων.

— Ὅλα αὐτὰ καλὰ καὶ ἀγία εἶναι!
ἀνέκραξεν ὁ Πάνχιν μετὰ πείσμονος τό-
νου. Τώρα ποῦ ἐπεστρέψατε εἰς Ῥωσίαν τί
θὰ κάμητε;

— Θὰ ὀργώσω τὴν γῆν, ἀπεκρίθη ὁ Λα-
βρέτσκη, καὶ ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον.

— Πολὺ ἀξιεπαινὸν εἶναι, βεβαίως, ἀ-
πεκρίθη ὁ Πάνχιν, καὶ μοὶ εἶπον ὅτι ἐπε-
τύχατε πολὺ. Ἄλλ' ὁμολογητέον ὅτι ὅλοι
δὲν εἶν' ἀρμόδιοι εἰς αὐτὰς τὰς ἐνασχολή-
σεις.

— Ποιητικὴ φύσις, διέκοψεν ἡ Μαρία
Δημητριάδνα δὲν δύναται νὰ ὀργῶνῃ...
Ἐκτός τούτου, Βλαδίμηρε Νικολαεβιτς,
ἐκλήθησεν διὰ μεγάλα ἔργα.

Ἦτο τοῦτο ὑπερβολικὸς ἐπαινος καὶ δι'
αὐτὸν ἔτι τὸν Πάνχιν, ὅστις ἐστενοχωρήθη
καὶ προσεπάθησε νὰ στρέψῃ τὴν ὁμιλίαν
εἰς τὴν καλλονὴν τοῦ καταστέρου οὐρανοῦ,
εἰς τὴν μουσικὴν τοῦ Σούβεργ. Ἡ συ-
νομιλία ὁμῶς δὲν ἦτο ζωηρὰ καὶ βαρυν-
θεὶς προέτεινε εἰς τὴν Μαρίαν Δημητριά-
δναν νὰ παίξωσι πικέτον.

— Πῶς! μὲ τόσον ὠραῖαν βραδειάν,
εἶπεν αὕτη νωχελῶς.

Οὐχ ἤττον ὁμῶς ἐζήτησε τὰ χαρτῖα ὧν
τὸ περιεχόμενον ὁ Πάνχιν ἤνοιξε θυρω-
δῶς, ἐν ᾧ ἡ Ἐλιζα καὶ ὁ Λαβρέτσκη, ὡ-
σεὶ νὰ ὑπήκουον εἰς σιωπηρὰν συμφωνίαν,
ἐκάθησαν πλησίον τῆς Μάρθας Τιμοθέδνας.
Ἦσθάνοντο ἑαυτοὺς τοσοῦτον εὐτυχεῖς
πλησίον ἀλλήλων, ὥστε ἐφοβήθησαν νὰ μεί-
νωσι μόνοι ὁμοῦ. Ἐνόουν ὅτι ἡ ταραχὴ
τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἀπώλετο διὰ παν-
τός. Ἡ γηραιὰ κυρία ἔδωκε διὰ τῆς χει-
ρὸς της ἐλαφρὸν φιλικὸν ράπισμα εἰς τὴν
παρειὰν τοῦ Λαβρέτσκη καὶ θεωροῦσα
τοῦτον διὰ πονηροῦ ῥφους, ἐν ᾧ ἐκίνει τὴν
κεφαλὴν της, τῷ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὐς·

— Καλὰ τὸν ἐσυγύρισε αὐτὸν τὸν ἔξυπνον, τὸν λογᾶν.

Ἡ αἰθουσα κατέστη σιωπηρά. Μόνον τὸ σπινθηροβόλημα τῶν κηρίων ἤκούετο, ἐνίοτε δὲ ὁ κρότος χειρὸς τινος ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἢ ἀναφώνησις τις ἢ ἡ ἀριθμησις τῶν ἀριθμῶν τῶν κερδῶν. Ταῦτοχρόνως ἀντήχει τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος διαυγὲς καὶ εὐηχον, ὡς κομπορρημοσύνη τις, διαχέον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοὺς μελωδικούς της ἤχους ὁμοῦ μὲ τὴν ὑγρὰν δροσερότητα τῆς ἐσπέρας.

ΛΓ'

Ἡ Ἐλίζα οὐδεμίαν λέξιν εἶπε κατὰ τὴν συζήτησιν, ἀλλ' ἤκουσε προσεκτικῶς τὸν Λαβρέτσκη, καὶ ἐνδομύχως συνεμερίζετο τὴν γνώμην του. Ἡ πολιτικὴ πολὺ ὀλίγον τὴν ἐνδιέφερον, ἀλλ' ὁ πλήρης οἰήσεως τόνος τοῦ ὑπαλλήλου—οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν ὁμιλήσῃ τοιοῦτοτρόπως—ἀπῆρσεν εἰς αὐτήν, ἢ δὲ πρὸς τὴν Ῥωσίαν περιφρόνησις του τὴν ἐλύπησεν. Ἡ Ἐλίζα δὲν ἤθευρεν ἂν ἦτο φιλόπατρις, εὐχαριστεῖτο ὁμως ἐν ὁμιλῇ μετὰ τῶν γνησίων Ῥώσων. Ὁ τρόπος τῆς Ῥωσικῆς συνομιλίας τὴν ἔθελγε, καὶ εὐχαρίστως συνωμίλει ἐφ' ὁλοκλήρου ὄρας μὲ τὸν ἐπιστάτην τοῦ σίτου τῆς μητρὸς της, ὅταν οὗτος ἤρχετο εἰς τὴν πόλιν. Ὡμίλει αὐτῷ ὡς πρὸς ἴσον χωρὶς νὰ διακρίνη τις ὑπεροψίαν εἰς τὴν συγκατάβασιν της ταύτην. Ὁ Λαβρέτσκη ἐνόει πάντα ταῦτα, δὲν θὰ ἐλάμβανε δὲ τὸν κόπον νὰ ἀποκριθῇ πρὸς τὸν Πάνχιν, ἀλλ' ὁμιλήσῃ χάριν τῆς Ἐλίζης μόνον.

Οὐδεμίαν λέξιν ἀντήλλαξαν, τὰ βλέμματά των δὲ μόλις συνηντήθησαν. Ἀμφότεροι ἐνόουν ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην αἱ καρδίαι των ἐπλησίασαν ἔτι μᾶλλον ἀλλήλας, καὶ ὅτι αἱ συμπάθειαι των καὶ αἱ ἀντιπάθειαι των ὁμοίαζον. Εἰς ἕν μόνον διέφερον, ἀλλ' ἡ Ἐλίζα ἠλπίζεν ἐνδομύχως νὰ ἐπναφέρῃ τὸν ἀμαρτωλὸν πρὸς τὸν Θεόν. Ἐκάθητο πλησίον τῆς Μάρθας Τιμοθένας καὶ ἐφαίνοντο παρακολουθοῦντες τὸ παιγνιδίον της. Πράγματι παρηκολούθουν τοῦτο, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως ἤνοιγον αἱ καρδίαι των καὶ οὐδὲν τοῖς διέφευγεν ἐκ τῶν περικυκλούντων αὐτούς. Ἡ ἀηδὼν ἔψαλλε χάριν αὐτῶν, δι' αὐτούς οἱ ἀστῆρες ἔλαμπον, τὰ δένδρα ἐψιθύριζον, ἢ χλιαρὰ καὶ γκλήνιος νύξ τοὺς ἐλίκνιζεν ἐν τῇ ἡδονικῇ περιπτύξει της. Ὁ Λαβρέτσκη μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἐγκατέλειπε το εἰς τὰ θέλητρα τῆς ὄρας ἐκείνης. Οὐδέποτε ὁμως ὁ λόγος θὰ ἐκράσθη τί συνέβαινε ἐντός τῆς ἀγνῆς καρδίας τῆς νεανίδος, διότι ἦτο ἀπόκρυφον καὶ δι' αὐτὴν ἔτι, ἅς μείνη δὲ καὶ ἀπόκρυφον δι' ἄπαντας. Οὐδεὶς γνωρίζει, δὲν εἶδεν, οὔτε θὰ ἴδῃ ποτὲ πῶς ὁ εἰς τὴν γῆν δοθεὶς σπόρος καὶ διὰ τὴν ζωὴν καὶ διὰ τὸ ἀνθισμα προωρισμένος ἀναπτύσσεται καὶ ὠριμάζει.

Δεκάτη ἐσήμανεν. Ἡ Μάρθα Τιμοθένα ἀπεχώρησε μετὰ τῆς πιστῆς αὐτῆς Ἀναστασίας Καρπόβνας. Ὁ Λαβρέτσκη καὶ ἡ Ἐλίζα προὔχωρησαν βήματά τινα ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἔστησαν πρὸ τῆς εἰς τὸν κῆπον ἀγοῦσης θύρας· τὰ βλέμματά των ἐ-

βυθίσθησαν εἰς τὰ μακρὰν σκότη, εἶτα συνηντήθησαν. Ἐμειδίασαν.

Ἐστράφησαν πρὸς τὴν Μαρίαν Δημητρίδην καὶ πρὸς τὸν Πάνχιν ὧν τὸ πικέτον παρετίετο. Ἀφ' οὐ ἐπεράτωσαν τοῦτο, ἡ οἰκοδόμοινα ἀφῆκε τέλος στενάζουσα τὸ πλήρες προσκεφαλαίων θρονίον της, ὁ δὲ Πάνχιν λαβὼν τὸν πλόν του ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας Δημητρίδνας.

— Ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι εὐτυχεῖς, εἶπεν, οἱ ὅποιοι τοῦλάχιστον εἰμποροῦν νὰ κοιμηθοῦν καὶ νὰ ἀπολαύσωσι τῶν ἡδυτήτων τῆς νυκτός.

Οὗτος δὲ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ διέλθῃ ταύτην ἐργαζόμενος διὰ ἀνόητα ἔγγραφα. Ἐχαιρέτισε ψυχρῶς τὴν Ἐλίζαν, ἄτε μνησικακῶν ἐναντίον της, διότι τὸν ἔκαμε νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησίν της, καὶ ἀνεχώρησεν. Ὁ Λαβρέτσκη τὸν ἠκολούθησεν. Ἀπεχωρίσθησαν εἰς τὴν θύραν. Ὁ Πάνχιν διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ράβδου τοῦ ἀφύπνισε τὸν ἠνιοχόν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀμαξίον του, ὅπερ ἀνεχώρησε δρομαῖον. Ὁ Λαβρέτσκη δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ ἐπανέλθῃ οἴκοι, δι' ὁ κατηυθύνθη πρὸς τοὺς ἀγρούς. Ἡ νύξ ἦτο γκλήνιος καὶ φωτεινή, καὶ τοι σελήνη δὲν ὑπῆρχε. Περιεπλανήθη ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ἐκ τῆς δρόσου ὑγρά χόρτα, ἰδὼν δὲ στενὴν ἀτραπὸν τὴν ἠκολούθησε, καὶ αὕτη τὸν ὠδήγησεν εἰς ξύλινον περιβόλον, πρὸ μικρᾶς θύρας ἦν διὰ μηχανικῆς κινήσεως προσεπάθησε ν' ἀνοίξῃ. Ἡ θύρα ὑπεχώρησε τριζουσα ἐλαφρῶς, ὥσει περιέμενε μόνον τὴν πίεσιν τῆς χειρὸς του. Ὁ Λαβρέτσκη εὐρέθη ἐντός κῆπου, προὔχωρησεν ὀλίγον ὑπὸ δενδροστοιχίαν φιλυρῶν καὶ ἔστη ἐκπεπληγμένος, ἄτε ἀναγνωρίσας τὸν κῆπον τῶν Καλιτίν. Παραχρῆμα εἰσῆλθεν ὑπὸ τὴν σκιὰν ὑψηλῆς λεπτοκαρυᾶς καὶ διέμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος καὶ ἐκπεπληγμένος.

— Ἡ τύχη μὲ ὠδήγησεν ἐδῶ, ἐσκέψατο.

Τὰ πάντα ἦσαν σιωπηρὰ περίξ αὐτοῦ· οὐδεὶς κρότος ἤκούετο ἀπὸ τῆς οἰκίας. Προὔχωρησε μετὰ προφυλάξεως. Εἰς τὴν στροφὴν δενδροστοιχίας τινὸς εἶδε τὴν οἰκίαν δὴ μόνον παράθυρα ἦσαν ἀμυδρῶς πεφωτισμένα· ἢ φλόξ κηρίου τινὸς ἔτρεμεν ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τοῦ δωματίου τῆς Ἐλίζης καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μάρθας Τιμοθένας λυχνία τις ἔκαμε ν' ἀπαστράπτῃ ὁ χρυσοῦς τῶν ἀγίων εἰκότων. Ἡ θύρα τοῦ ἐξώστου εἶχε μείνη ἀνοικτή. Ὁ Λαβρέτσκη ἐκάθησεν ἐπὶ ξυλίνου ἐδωλίου, ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνα ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἤρξατο νὰ παρατηρῇ τὴν θύραν ταύτην καὶ τὸ παράθυρον τῆς Ἐλίζης. Μεσονύκτιον ἐσήμανε τὸ ὥρολόγιον τῆς πόλεως. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸ ἐκκρεμὲς ἐσήμανεν ἐπίσης τὸ αὐτό. Ὁ Λαβρέτσκη οὐδὲν ἐσκέπτετο, οὐδὲν περιέμενε· ἔχαιρεν ἀναλογιζόμενος ὅτι εὐρίσκετο τόσον πλησίον τῆς Ἐλίζης, ὅτι ἀνεπαύετο εἰς τὸ ἐδῶλίον της, ἐν τῷ κῆπῳ της, ἔνθα ἐνίοτε ἐκείνη ἐκάθητο... Τὸ φῶς ἐξηφανίσθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἐλίζης.

— Ἀναπαύθητι ἐν εἰρήνῃ, γλυκεῖα νεανίς, ἐψιθύρισε ὁ Λαβρέτσκη, ἀκίνητος

πάντοτε καὶ παρατηρῶν τὸ σκοτεινὸν γινόμενον παράθυρον.

Ἀφῆνης τὸ φῶς ἐφάνη εἰς τι παράθυρον τοῦ κάτω πατώματος, διήλθεν εἰς δεύτερον παράθυρον, εἶτα εἰς τρίτον... Προὔχωρει τις κρατῶν φῶς.

— Μὴ εἶναι ἡ Ἐλίζα; Ἀδύνατον!

Ὁ Λαβρέτσκη ἠγέθη... Γνωστὴ μορφή παρουσιάσθη εἰς αὐτόν. Ἡ Ἐλίζα εὐρίσκετο εἰς τὴν αἰθουσαν. Ἐνδεδυμένη λευκὴν ἐσθῆτα, μὲ τὰς πλεξίδας τῶν μαλλίων της ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐπλησίασε βραδέως εἰς τὴν τράπεζαν, ἔκυψε καὶ ἀποθέσασα τὸν κηροστάτην, ἀνεζήτησέ τι. Εἶτα ἐστράφη πρὸς τὸν κῆπον, λευχειμονοῦσα, ἐλαφρὰ καὶ ὑψηλῇ. Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἔστη. Φρικιάσις διέτρεξε τὰ μέλη τοῦ Λαβρέτσκη· τὸ ὄνομα τῆς Ἐλίζης ἐξέφυγε τῶν χειλέων του.

Ἡ νεανίς ἀνεσκίρτησε καὶ προσεπάθησε νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ σκότει.

— Ἐλίζα! ἐπανάλαβε διὰ μεγαλειτέρας φωνῆς ὁ Λαβρέτσκη ἐξεθῶν τῆς σκιᾶς.

Ἡ Ἐλίζα κλονιζομένη προέτεινε τὴν κεφαλὴν μετὰ τρόμου· τὸν ἀνεγνώρισε. Τὴν ἀνόμασε καὶ τρίτην φορὰν καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τοὺς βραχίονας. Ἐκείνη εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον.

— Σεῖς! ἐφέλλισε, σεῖς ἐδῶ!

— Ἐγώ... ἐγώ... ἀκούσατέ μου, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκη χαμηλοφώνως.

Καὶ δραξάμενος τῆς χειρὸς της τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ ἐδῶλιον.

Ἐκείνη τὸν ἠκολούθησεν ἄνευ ἀντιστάσεως. Τὸ ὄχρὸν πρόσωπόν της, οἱ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὶ της, ἀπασαί αἱ κινήσεις αὐτῆς ἐξεδήλου ἀρρητον ἐκπληξιν. Ὁ Λαβρέτσκη τὴν ἐκάθησε καὶ ἐτοπουθετήθη ἐνώπιόν της.

— Δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ ἔλθω ἐδῶ, ἀλλ' ἡ τύχη μ' ἔφερε... Σὰς... σὰς ἀγαπῶ, εἶπε διὰ συνεσταλμένης φωνῆς.

Ἡ Ἐλίζα ὕψωσε βραδέως τοὺς ὀφθαλμούς ἐπ' αὐτοῦ. Ἐφαίνετο ὡς ἐνόησασα τέλος τί συνέβαινε καὶ ποῦ εὐρίσκετο. Προσεπάθησε νὰ ἐγεροθῇ, ἀλλὰ ματαίως καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν της.

— Ἐλίζα, ἐψιθύρισε ὁ Λαβρέτσκη, Ἐλίζα, ἐπανάλαβεν.

Καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς.

Ἡ Ἐλίζα ἠσθάνθη ἐλαφρὰν φρικιάσιν διατρέχουσαν τοὺς ὤμους αὐτῆς· συνέσφιγγε τοὺς δακτύλους μετὰ περισσοτέρας ἔτι ἰσχῆος ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Τί ἔχετε; εἶπεν ὁ Λαβρέτσκη.

Παρατήρησεν ὅτι ἔκλαιεν. Ἀπασα ἡ καρδία του ἐπάγασεν ἐνόησε τὴν ἔνοιαν τῶν δακρῶν ἐκείνων.

— Ὁ μ' ἀγαπήσητε πραγματικῶς; ἠρώτησε χαμηλοφώνως, ἐγγίζων τὰ γόνατά της.

— Ἐγεροθῆτε, ἐγεροθῆτε, Θεόδωρε Ἰβάνοβιτς, ἀνέκραξεν ἡ νεανίς. Τί κάμνομεν μαζί;

Ἐκεῖνος ἐγεροθῆς ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, πλησίον αὐτῆς. Δὲν ἔκλαιε πλέον ἀλλὰ τὸν παρατήρει προσεκτικῶς, μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς.

— Φοβούμαι· τί κάμνομεν ; επανέλαβε.

— Σας αγαπῶ, τῆ εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ δώσω τὴν ζωὴν μου χάριν ὑμῶν.

Ἐκεῖνη ἐφρικίασεν αὐτίς, ὡσεὶ ἐπλήγη εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Τὰ πάντα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐξήρτηται, εἶπεν.

— Ἄλλὰ με ἀγαπάτε, Ἐλίζα ; Θὰ εὐτυχήσωμεν.

Ἐκεῖνη κατεδίβασε τοὺς ὀφθαλμούς, οὗτος δὲ τὴν εἶλκυσε σιγὰ πρὸς αὐτόν, καὶ τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ. . . Ἐκεῖνος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς καὶ ἀνεζήτησε τὰ χεῖλη τῆς. . .

Μετὰ ἡμίσειαν ὦραν ὁ Λαβρέτσκις εὐρίσκειτο εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ἣν εὐρε κλεισμένην, δι' ἣν ἀναγκάσθη νὰ πεδύσει ἀνωθεν τοῦ περιβόλου. Ἐπανήλθεν εἰς τὴν πόλιν, διαβάς τὰς σιωπηρὰς ὁδοῦς. Ἀίσθημα ἀρρήτου καὶ ἀπείρου χαρᾶς ἐπλήρου τὴν ψυχὴν του. Ἀπασαὶ αἱ ἀμφιβολίαι του διεσκεδάσθησαν τοῦ λοιποῦ.

— Ἐξαφανίσθητι, ὦ μέλλον, σκοτεινὴ ὄπτασις ! διελογίζετο. Μὲ ἀγαπᾷ καὶ εἶναι ἰδική μου.

Αἰφνης ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του μαγικούς καὶ θριαμβευτικούς ἤχους. Ἔστη· οἱ ἤχοι ἀντήχησαν μεγαλοπρεπέστερο ἔτι. Διεχέοντο ὡς ἀρμονικὸς χεῖμαρρος, ἐφαίνοντο δὲ εἰς αὐτὸν ὅτι ἐφαλλόν καὶ διηγούντο ἅπασαν τὴν εὐτυχίαν του. Ἐστράφη· οἱ ἤχοι προήρχοντο ἀπὸ δύο παραθύρων οἰκίσκου τιός.

— Ὁ Λέμ ! ἀνέκραξεν ὁ Λαβρέτσκις, ἀγγελάσας πρὸς τὴν οἰκίαν. Λέμ ! Λέμ ! ἐπανάλαβε γεγωνυῖα τῆ φωνῆ.

Οἱ ἤχοι ἐσταμάτησαν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ γηραιοῦ μουσικοῦ, φοροῦντος τὸν κοινῶνίτην του, μετ' ἡν ἐπὶ ἀταξίαν καὶ μετ' ἀποκεκαλυμμένον τὸ στήθος ἐφάνη εἰς τὸ παράθυρον.

— Ἄ ! ἄ ! εἶπεν ὑπερηφάνως, σεῖς εἴσθε ;

— Χριστόφορε Θεοδωρόβιτς, ποῖα εἶναι ἡ θαυμασιὰ αὕτη μουσική ; Ἄφρον με νὰ εἰσέλθω, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ γέροντ' ἄποκριθῆ, τῷ ἐρριψε τὸ κλειδίον τῆς θύρας του. Ὁ Λαβρέτσκις ὤρμησεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰσελθὼν ἠθέλησε νὰ ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Λέμ, ἀλλ' ἐκεῖνος σταματήσας αὐτόν δι' ἀγερώχου ὕφους τῷ ἐπέδειξεν ἕδραν τινα.

— Καθήσατε σεῖς, ἀκούσατε σεῖς ! ἀνέκραξε ῥωσιστί.

Ἐκαθῆσε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐθέωρησε περίεχ' αὐτοῦ διὰ ἀγερώχου καὶ σοβαροῦ βλέμματος καὶ ἤρξατο.

Πρὸ πολλοῦ ὁ Λαβρέτσκις οὐδὲν ὅμοιον ἤκουσεν. Ἄπὸ τοῦ πρώτου ἤχου γλυκαῖα καὶ περιπαθῆ· μελωδία ἐπλήρου τὴν ψυχὴν· ἀνέβλυζε πλήρης ζέσεως, καλλονῆς, μέθης, καὶ ἀπέπνεεν ἀθάνατον θλίψιν. Ὁ Λαβρέτσκις ὠρθώθη καὶ ὄρθιος, ὡχρὸς, ἐφρικία ἐξ ἐνθουσιασμοῦ· οἱ ἤχοι ἐκεῖνοι εἰσέδυσον εἰς τὴν ψυχὴν του, συγκεκινήμενην ἔτι ἐκ τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας.

— Ἀκόμη ! ἀκόμη ! ἀνέκραξε διὰ συν-

τετριμμένης φωνῆς, μετὰ τὸν τελευταῖον ἤχον.

Ὁ γέροντ' ἐθέωρησεν αὐτόν διὰ μεγαλοπρεποῦς βλέμματος, ἐπλήξε τὸ στήθος του καὶ τῷ εἶπε βραδῶς εἰς τὴν μητρικήν του γλώσσαν·

— Ἐγὼ τὸ ἐκάμουν αὐτό, διότι εἶμαι μέγας μουσικός !

Καὶ ἐκ δευτέρου ἔκρουσε τὴν μεγαλοπρεπῆ σύνθεσίν του. Ἐν τῷ δωματίῳ δὲν ὑπῆρχε φῶς· ἡ λάμψις τῆς πρὸ ὀλίγου ἀνατελιάσης σελήνης ὠλίσθαινε πλαγίως διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου· ὁ ἀήρ ἐδονεῖτο ἀρμονικῶς· τὸ μικρὸν σκοτεινὸν δωμάτιον ἐφαίνετο μεστὸν ἀκτίνων, ἡ δὲ κεφαλή τοῦ γέροντος ὠρθούτο ὑψηλὰ καὶ ἐμπεπευσμένη ἐν τῷ ἀργυρῷ σκιοφῶτι. Ὁ Λαβρέτσκις πλησιάσας τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὁ Λέμ δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτοῦ, ἀλλ' ἐζήτησε μάλιστα νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ διὰ τοῦ ἀγκῶνος. Ἐπὶ πολὺ τὸν ἐθέωρησεν ἀκίνητος, μετ' αὐστηρὸν καὶ μονονοῦ ἀπειλητικὸν ὕφος.

— Ἄ ! ἄ ! ἐπανάλαβε δὶς.

Τέλος τὸ μέτωπον του αἰθρίασεν, ἐπανάλαβε τὴν γαλήνην του, ἀπεκρίθη διὰ μειδιάματος εἰς τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τοῦ Λαβρέτσκι, εἶτα ἤρξατο νὰ κλαίῃ, ὀλοῦζων δίκην παιδίου.

— Παράδοξον, εἶπε, πῶς ἀκριβῶς ἤλθετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Ἄλλ' εἰζεύρω, εἰζεύρω τὰ πάντα.

— Εἰζεύρεις τὰ πάντα ; εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις ἐκπληκτός.

— Μὲ ἠκούσατε, ἀπεκρίθη ὁ Λέμ, δὲν ἐνόησατε λοιπὸν ὅτι εἰζεύρω τὰ πάντα ; Ὁ Λαβρέτσκις δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῆ καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα, ἀλλ' ἔμεινε καθήμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του. Καὶ ἡ Ἐλίζα ἐπίσης δὲν ἐκοιμάτο· προσήυχετο.

*Ἔπειτα συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕRNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τὴν ἐπαύριον ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας εἰσῆρχετο θριαμβευτικῶς εἰς Παρισίους μετὰ τῆς βασιλείσεως Ἰσαβέλλας, οὗς ὁ λαὸς ὑπεδέχθη μετ' ἀπείρου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως καὶ πρὸ πάντων, ὡς λέγουσιν ἱστορικοί τινες, αὐτὸς ὁ βασιλεὺς.

Τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἑσπέρας τῆς εἰς Παρισίους εἰσοδου τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας, εἰς ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι εἰς τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τῆς στάσεως, ὁ δήμιος Καπελοῦζος, ἐπεθύμει νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτόν.

Ὁ δούξ ὠχρίασε πάραυτα καὶ μειδιάμα σατανικὸν ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Ὁ Καπελοῦζος εἶπες ;

— Ναί, Ὑψηλότατε. Νὰ τὸν διώξω ;

— Ὅχι, διόλου ! . . ἀπ' ἐναντίας ἂς ἐλθῃ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον εἰσήγαγε τὸν Καπελοῦζον.

— Ἄφες μας μόνους ! εἶπεν ὁ δούξ μόλις ἰδὼν τὸν δήμιον.

Ὅτε δ' ἔμειναν μόνου :

— Τί με θέλεις ; εἶπε ξηρῶς Ἰωάννης ὁ Ἄτρόμητος.

— Νὰ συνομιλήσω μετ' ὑμῶν ὀλίγας στιγμὰς, Ὑψηλότατε. . . θὰ εἶνε ἡ μόνη ἀνταμοιβή μου δι' ὅσα ἐμόχθησα ὑπὲρ τῆς εἰς Παρισίους εἰσοδου σας.

— Δέν σοι ἐδωκα τὴν χεῖρά μου ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου, δέν εἶνε ἀρκετὸν αὐτό, Καπελοῦζε ;

— Μεγάλη τιμὴ . . δι' ἓνα πτωχὸν δήμιον. . .

Ὁ δούξ ἐφρικίασεν ἐξ ὀργῆς.

— Ἄλλ' ἡ ὅποια δέν εἶνε ἀρκετὴ δι' ἐμέ. . . Ὅταν θὰ σοι εἶπω λέξεις τινὰς ἀφορώσας τὸ παρελθόν, τὸ ὅποιον ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς κοινόν, τότε πλέον θὰ ἐξοφλήσωμεν, Ὑψηλότατε. . .

— Ὅμιλει λοιπὸν. . . σὲ ἀκούω. . .

— Ἰδοῦ, Ὑψηλότατε. Ἡ ἱστορία, τὴν ὅποιαν θὰ σας ὑπενθυμίω, ἐλαβε χώραν εἰς Διζόννην, πρὸ εἰκοσι καὶ ἕξ περίπου ἔτων, δηλαδὴ καθ' ἣν ἐποχὴν ἦσο ἀκόμη κόμης τῆς Νεβέρης. Πτωχὸς τις στρατιώτης, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πατρός σου καὶ ὁ ὁποῖος ὠνομαζέτο Πέτρος Γεράρδος, εἶχεν ὠραίαν τινα ἀδελφήν, ὠνομαζομένην Αἰμέττην.

— Αἰμέττην. . . εἶπεν ὁ δούξ ὠχρίασας. . . Αἰμέττην ! . . .

— Ὁ κόμης τῆς Νεβέρης ἠράσθη τῆς ἀτυχοῦς ταύτης νέας, ἡ ὅποια ἀπέθανεν ἐκ τοῦ ἐρωτος τούτου, ἐνόχου διττῶς, διότι ὁ κόμης ἦτο νυμφευμένος· κατόπιν, ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς νέας ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἀδελφὴν του καὶ ν' ἀποπλύνη ἀπὸ τοῦ προσώπου του τὸν ρύπον τῆς ἀτιμίας, τὸν ὅποιον εἶχεν ἐγκολᾶσει ἐπ' αὐτοῦ ὁ κόμης, οὗτος τὸν συνέλαβε, τὸν ἐφυλάκισε καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς τὴν ἀτιμωτικὴν ποινὴν τῆς μαστιγώσεως !

— Καὶ πῶς γνωρίζεις ὅλ' αὐτὰ ; ἀνέκραξε τεταραγμένος Ἰωάννης ὁ Ἄτρόμητος.

— Εἶσαι ὁ κόμης τῆς Νεβέρης. . . ὁ ἀθλιὸς ἐκεῖνος κόμης ! . . . καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ Πέτρος Γεράρδος ! . . .

Ὁ δούξ ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος ἀπέναντι τοῦ φλογοδόλου βλέμματος τοῦ Καπελοῦζου.

— Σὺ ! ἐψιθύρισε, σὺ εἶσαι ὁ Πέτρος Γεράρδος. . . ὁ ἀδελφὸς τῆς Αἰμέττης ! . . .

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Καὶ ἐν ἀκαρεῖ, ἀποβαλὼν τὰ ἐνδύματά του, εἶδει ἐν αὐτῷ γυμνὴν τὴν ὠμοπλάτην του, ἐφ' ἧς ἦσαν ἀνεξίτηλως ἐγκεχαραγμένα τὰ στίγματα τοῦ δημίου.

— Ὁ Πέτρος Γεράρδος ἐξηφανίσθη, ἐξηκολούθησεν ὁ Καπελοῦζος, ἀλλ' ἐνόησε ὅτι θὰ ἐκδικηθῆ . . .

— Θὰ ἐκδικηθῆ ;

— Ναί . . . θὰ ἐκδικηθῆ.

— Καὶ . . . τίνι τρόπῳ ; ἠρώτησε ρίψας φλογερὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Καπελοῦζου.

— Ὁ κόμης τῆς Νεβέρης, ὅστις κατόπι μετωνομάσθη Ἰωάννης ὁ Ἄτρόμητος, εἶχε μίαν θυγατέρα.

Τὸ μέτωπον τοῦ δουκὸς ἐπληρώθη ψυχροῦ ἰδρωτός.

— Μίαν θυγατέρα ;... εἶπε ... ναί... ἐν ἀτυχῆς βρέφος, τὸ ὁποῖον ἐξηφανίσθη... τὸ ὁποῖον δὲν ἐδυνήθη ν' ἀνεύρω, μὲ δόλας μου τὰς ἐρεῦνας... καὶ τὸ ὁποῖον τὸσον καιρὸν ἐθρήνησα !...

— Αὐτὸ τὸ βρέφος... ἐγὼ σοὶ τὸ ἤρπασα, Ὑψηλότατε...

Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐξέβαλε κραυγὴν φοβεράν.

— Σὺ ! ἄθλιε !... σὺ !... καὶ τί τὸ ἔκαμες ; πρὸς ποῖον σκοπὸν τὸ ἔκλεψες ;... ποῦ τὸ ἔχεις τώρα ;

Ὁ Καπελούζος ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἔριψε φλογερὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ θύματός του, ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου ἐκείνου δουκὸς, αἰσθανόμενος εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας του ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν διὰ τὴν ἐκδίκησιν ταύτην, τὴν ὁποῖαν τοσοῦτον καιρὸν ἀνέμενε.

— ὦ ! ναί... ἀπόδος μοι τὸ τέκνον μου... τὴν θυγατέρα μου !... καὶ θά σε καταστήσω μέγαν καὶ πολὺν... θά σοι δώσω τοὺς θησαυροὺς μου... θά σε ὀνομάσω ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων μου !... καὶ θά ταπεινωθῶ ἐνώπιόν σου... θά ζητήσω παρὰ σοῦ συγγνώμην διὰ τὸ νεανικὸν μου ἐκείνο παράπτωμα... καὶ θά ἀσπασθοῦν τὰ κράσπεδα τῶν ἐνδυμάτων σου οἱ εὐγενέστεροι πρίγκηπες τῆς Εὐρώπης !...

Ὁ Καπελούζος ἤσθάνθη ἀνακούφισιν ἐπὶ τοιοῦτῃ θριάμβῳ !...

— Δοῦξ Ἰωάννη τῆς Βουργονδίας ! εἶπε διὰ φωνῆς κεραινοβόλου καὶ ἀγρίας, οἱ τάφοι δὲν ἀποδίδουσι τοὺς νεκροὺς των ! Κόμη τῆς Νεβέρης, ἡ θυγάτηρ σου ἀπέθανε πρὸ δέκα ὀκτῶ μηνῶν !...

— Ἄχ !... ἀνέκραξε φουάττων ὁ δοῦξ. Τέκνον μου !... τέκνον μου !...

— Ἦτο ὥραια... καὶ δροσερά... ἡγάπα... καὶ ἡγαπάτο!... καὶ ἤθελε νὰ ζήσῃ !... Ἄλλ' ἡ ψυχὴ τῆς Αἰμέττης ἀνέμενε αὐτὴν εἰς τὰς οὐρανίους μονάς... καὶ ἀνήρπασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου !...

Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἔρρηξε ἀγρίαν ὠρυγὴν καὶ, ὀρμήσας πρὸς τὴν θύραν, ἠνέφξεν αὐτὴν βιαίως καὶ ἐκάλεσε στρατιώτας τινάς, οἵτινες ἴσταντο ἐξωθεν τοῦ δωματίου του.

— Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ! εἶπε δεικνύων αὐτοῖς τὸν Καπελούζον, ὅστις διέμενε ἐνώπιόν του ἀκίνητος καὶ ἀπαθής, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ! συλλαβετέ τον ἀμέσως !... καὶ αὔριον ! αὔριον ! εἰς τὸ ἰκρίωμα !... εἰς τὸ ἰκρίωμα τὸν Πέτρον Γεράρδον !... εἰς τὸ ἰκρίωμα !... τὸν Καπελούζον !... εἰς τὸ ἰκρίωμα !...

— Εὐχαριστῶ, εἶπε μειδιῶν ὁ Καπελούζος.

Μόλις δὲ ἐξηφανίσθη, συρόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ὁ δοῦξ ἔπεσε, σχεδὸν ἀναίσθητος, εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἐκτεπληγμένων ὑπηρετῶν του.

Ἡ εἰδησις τῆς συλλήψεως τοῦ Καπελούζου καὶ τῆς ἀμέσου καταδίκης αὐτοῦ διεσπάρη πάραυτα ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων καὶ διαφοροτρόπως ἐσχολιάσθη.

Καὶ ἄλλοι μὲν ἔχαιρον ἐνδομύχως, διότι ἀπηλλάσσοντο τοιοῦτου ὀχληροῦ καὶ φοβεροῦ ὀχλαγωγέως· ἄλλοι δὲ ἠπόρουν ἐπὶ τῇ ἀποφάσει ταύτῃ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας, ὀφειλοντος χάριτας τῷ Καπελούζῳ, καθὸ συνδραμόντι αὐτὸν μεγαλῶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων του· καὶ ἐπὶ τέλος ἄλλοι, ἐκτιμῶντες τὰ προτερήματα τοῦ διασήμου δημίου, ἔδακνον τὰ χεῖλην ἐξ ὀργῆς καὶ ὕβριζον καὶ κατηγοροῦν τὸν Ἰωάννην διὰ τὴν ἄτιμον καὶ σκληρὰν ταύτην ἀπόφασίν του.

Οἱ τοιοῦτοι, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, δὲν ἦσαν εὐάριθμοι· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐλήφθησαν πάντα τὰ καταλληλὰ προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὴν ἐπαύριον, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ.

Πολυάριθμοι περίπολοι περιεφέροντο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων καὶ ὀλόκληρον σύνταγμα πεζικοῦ μετὰ τοῦ ἀναγκαίου ἵππικοῦ περιέζωσε τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐνθα ἀπὸ πρῶτας ἦτο ἐστημένον τὸ ἰκρίωμα.

Τότε, ὁ καταδικαζόμενος εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ἔπρεπε, κατὰ νόμον, νὰ ὑποστῇ τὴν διὰ τοῦ τροχοῦ βάσανον καὶ κατόπιν, ἀφοῦ ἤθελον ἀποκόψει τὰ χεῖρας αὐτοῦ, ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος καὶ ἀπεκεφαλίζετο.

Μίαν ἀκριβῶς ὥραν πρὸ τῆς ὀρισθείσης διὰ τὴν καταδίκην, ἄνθρωπός τις, ὠχρὸς καὶ τρέμων, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων καὶ τὸ μέτωπον συνωφρῶμενον εἰσῆρχετο εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ Καπελούζου καὶ, πίπτων πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἤσπάζετο αὐτοὺς παραφόρως.

— Ὁ Κορζὺ ! εἶπεν ὁ Καπελούζος ἐγειρῶν καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν, εἶσαι σὺ, ἀγαπητέ μου Κορζὺ !

— Ναί, ἐγὼ, κύριε, ἀπήντησεν ὀλοφύρομενος ὁ δυστυχὴς Κορζὺ... ἔρχομαι διὰ νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκόν μου... ἀλλὰ δὲν θά τολμήσω ποτὲ νὰ σηκώσω ἐναντίον τῆς κεφαλῆς σου τὴν μάχαιραν, τὴν ὁποῖαν σοὶ μοῦ ἔδωκες !... Ἄς εὕρουν ἄλλον !... Ἐγὼ σὲ σέβομαι καὶ σ' ἀγαπῶ !... Ἄχ ! ναί, κύριέ μου, σ' ἀγαπῶ !... καὶ ποτὲ δὲν θά λάβω τὸ θάρρος νὰ βασανίσω τὸ σῶμά σου. ὦ ! τὸ λέγω φανερά... ποτέ !... ποτέ !...

Ὁ Καπελούζος ἐθεώρει συμπαθῶς τὸν προσφιλῆ ἐκείνον φίλον, τὸν εἰλικρινέστατον, τὸν καλλίτερον ἴσως τῶν φίλων του.

— Κορζὺ, τῷ λέγει διὰ φωνῆς γαληνικαίας καὶ ἠρέμου, ἔχεις ἄδικον.

— Ἐγὼ, κύριε ;

— Ναί... καὶ ἐντὸς ὀλίγου θά το ἐννοήσης.

Ὁ Κορζὺ παρητήρει τὸν Καπελούζον μὲ ὕφος ἄγριον.

— Ναί... ἐν πρώτοις ἀφῆσέ με νὰ σ' εὐχαριστήσω δι' ὅ, τι ἔκαμες δι' ἐμέ... δὲν ἐπερίμενα ἀπὸ σὲ τόσην ἀφοσίωσιν. Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐπιμείνης εἰς τὴν ἰδέαν σου, ἐννοεῖς ;

— ὦ ! ἀλλὰ θά τρελλαθῶ, ἐψιθύρουν ὁ Κορζὺ. Πῶς ! θέλεις λοιπὸν νὰ ἤμαι ἐγὼ ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ;... Ὅχι !... ὅχι !... ποτέ !...

— Πρέπει νὰ ἦσαι σὺ, Κορζὺ, ὑπέλαβεν ἠδέως ὁ Καπελούζος... καὶ ὅταν μ' ἀκούσης, θ' ἀλλάξης γνώμην... Αὐτὴν τὴν φορὰν εἶμαι χαμένος... τίποτε δὲν εἶμπορεῖ νὰ με σώσῃ... καὶ εἶπειτα, καὶ ἂν μου ἐχάριζον τὴν ζωὴν, δὲν θά ἐδεχόμην !...

— Καὶ δικτί ;
Ὁ Καπελούζος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Κορζὺ.

— Ἡ Ζολάνδη ἀπέθανεν, εἶπεν.

Ὁ Κορζὺ ὠπισθοχώρησεν ἐντρομος.

— Ἀπέθανε ;...

— Ναί.

— Ἄχ ! Θεέ μου ! τί ἀκούω ! Δυστυχισμένο κορίτσι !... Ἀπέθανεν !...

— Ἐννοεῖς λοιπὸν τώρα, διατί δὲν θέλω νὰ ζήσω ;

— Ναί, κύριε, εἶπεν ὁ Κορζὺ στεναχῆς βαθέως. Ἄλλὰ, καὶ ἂν θέλῃς ν' ἀποθάνῃς, δὲν θά ἤμαι ἐγὼ ὁποῦ...

— Ἀπεναντίας θά εἶσαι σὺ, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω.

Ὁ Κορζὺ ἀνεσκήρτησε καὶ ἐνευσεν ἀποφατικῶς.

Ἐπειτα τὸ τέλος.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΣΙΑΝΟΥ Δ...ΝΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἡ βασίλισσα κατῆλθε τοῦ φορείου τῆς, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιονοῦς εὐπατρίδου τῆς ἀκολουθίας τῆς, διηυθύνθη δὲ πρὸς τὴν θυρίδα, ἀφοῦ ἀπεκρίθη :

— Εὐχαριστῶ, κύριε δὲ Βουσύ.

Ἡ φράσις αὕτη ἦτο τὸ συμπέρασμα τῶν σκέψεων τῆς.

Ἡ βασίλισσα προὐχρεῖ μετὰ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, ἀλλ' ὁ Βουσύ εἰδοποίησεν αἰφνης αὐτὴν καὶ τὴν ἐσταματήσεν μάλιστα, λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχιονοῦ.

— Ἄ ! προσέξατε, κυρία, ἡ θύρα εἶναι πολὺ χαμηλὴ· ἡ ὕμετέρα Μεγαλειότης δύναται νὰ κτυπήσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς.

— Πρέπει, λοιπὸν, νὰ ταπεινωθῶ ; πῶς νὰ πράξω ;... Νῦν τὸ πρῶτον εἰσέρχομαι εἰς πόλιν τοιοιουτρόπως.

Αὗται αἱ λέξεις, ἀπαγγελλομεναι μετὰ ὑφος φυσικώτατον, ἐνεῖχον, διὰ τοὺς δυναμένους νὰ ἐννοήσωσιν αὐλικούς, ἐννοίαν καὶ βάθος τοιοῦτο, ὥστε πολλοὺς τῶν περιεστώτων ἐνέββαλον εἰς σκέψεις, αὐτὸς δ' ὁ Βουσύ ἔστριψε τὸν μύστακά του, ἀποστρέψας τὸ πρόσωπον.

— Προὐχρήσες πολὺ, τῷ εἶπεν ὁ Λιβαρότος εἰς τὸ οὖς.

— Καλέ, ἄρῃς, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ, πρέπει νὰ ἴδῃ καὶ ἄλλα.

Τὸ φορεῖον τῆς βασιλείσσης εἰσῆχθη ἐντὸς τῆς πόλεως, καθελκυσθὲν ὑπεράνω τοῦ τείχους, ἐνεκαθιδρύθη δ' αὐθις ἐν αὐτῷ ἡ βασιλομήτωρ, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρον. Ὁ Βουσύ καὶ οἱ φίλοι του ἵππευσαν καὶ ἐτάχθησαν ἐκατέρωθεν τοῦ φορείου.

— Ὁ υἱός μου ; εἶπεν αἰφνης ἡ Αἰκατερίνη δὲν βλέπω τὸν υἱόν μου δ' Ἀνζιού !

Αἱ λέξεις αὐται, τὰς ὁποίας ἤθελε νὰ συγκρατήσῃ, διέφυγον τὰ χεῖλη της ἐξ ἀκατασχέτου ὀργῆς. Ἡ ἐν τοιαύτῃ στιγμή ἀπουσία τοῦ Φραγκίσκου ἦτο τὸ κορῦμμα τῆς ὕβρεως.

— Ὁ ἐξοχώτατος εἶναι ἀσθενής, κυρία, κλινήρης, διότι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ, ὅτι, ἐὰν ἦτο υγιής, ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ἤθελε προθυμοποιηθῆ νὰ ὑποδεχθῆ Αὐτήν ἐν τῇ πόλει του.

Ἡ Αἰκατερίνη ὑπῆρξεν ἐξοχος ἐν τῇ ὑποκρίσει.

— Ἀσθενής ! ὁ πτωχὸς υἱὸς μου, ἀσθενής ! ἀνεφώνησεν. Ἄ ! κύριοι, ἄς σπεύσωμεν . . . τοῦλάχιστον, τὸν περιποιούνηται καλῶς ;

— Πράττομεν ὅ, τι ἐφικτόν, εἶπεν ὁ Βουσύ, παρατηρῶν αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως, ὡς ἵνα γνωρίσῃ, ἐὰν πραγματικῶς ἐν ἐκείνῃ τῇ γυναικί ὑπῆρχε μητρικὸν φίλτρον.

— Ἦξεύρει ὅτι εἶμαι ἐνταῦθα ; ἐξηκολούθησεν ἡ Αἰκατερίνη, μετὰ διακοπῆν, τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησεν εἰς τὴν σιωπρᾶν ἐπιθεώρησιν τῶν εὐπατριδῶν της.

— Ναί, βεβαίως, κυρία, ναί.

Τὰ χεῖλη τῆς Αἰκατερίνης συνεστάλησαν.

— Λοιπὸν, θὰ ὑποφέρει φρικωδῶς, προσέθετο, με ὕψος συμπαθείας.

— Φρικωδῶς, εἶπεν ὁ Βουσύ. Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὑπόκειται εἰς τοιαύτας αἰφνιδίως ἀδιαθεσίας.

— Εἶναι αἰφνιδία ἀδιαθεσία, κύριε δὲ Βουσύ ;

— Ναί, κυρία.

Ἀφίκοντο πρὸ τοῦ δουκινοῦ μεγάρου, ἐν μέσῳ δύο στύλων πλήθους λαοῦ.

Ὁ Βουσύ προηγήθη δρομαίως, καί, εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ δουκό, τῷ εἶπεν :

— Ἦλθε . . . Προσέξατε !

— Εἶναι ὠργισμένη ;

— Ἐξάλλος.

— Παραπονεῖται ;

— Ὁ ! ὄχι κἄτι χειρότερον, μειδισθῶ.

— Τί εἶπεν ὁ λαός ;

— Ὁ λαὸς οὔτε τὰ βλέφαρα ἐκίνησε· παρατηρεῖ τὴν γυναῖκα ταύτην ἐν ἀφώνῳ φρίκῃ· ἐὰν δὲν τὴν γνωρίζῃ, μαντεύει αὐτήν.

— Καὶ αὕτη ;

— Στέλλει ἀσπασμοὺς καὶ δάκνει τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων της.

— Διάβουλε !

— Διάβουλε ! εἶπον καὶ ἐγὼ· παίξατε τὸ μέρος σας προσεκτικῶς.

— Ἐμμένοντες εἰς τὸν πόλεμον, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Βεβαίως. Αἰτήσατε ἑκατόν, ὅπως λάβητε δέκα· μάλιστα δὲ παρ' αὐτῆς μόνον πέντε θέλετε λάβει.

— Μπᾶ ! με θεωρεῖς, λοιπὸν, πολὺ ἀδύνατον ; Εἴσαθε ὅλοι ἐδῶ ; Διὰ τί ὁ Μονσορῷ δὲν ἐπέστρεψεν ; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

— Νομίζω, ὅτι εἶναι εἰς τὸ Μεριδόρ. . . Ὁ ! δὲν ἔχομεν ἀνάγκην αὐτοῦ.

— Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἡ βασιλο-

μήτωρ ! ἀνήγγειλεν ὁ κλητὴρ πρὸ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος.

Παραχρῆμα δ' ἐνερανίσθη ἡ Αἰκατερίνη, βλοσυρὰ καὶ μελανείμων, κατὰ τὴν συνήθειάν της.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἐκινήθη, ὅπως ἐγεροθῆ.

Ἡ Αἰκατερίνη ὅμως, μετ' εὐκίνησιος, τὴν ὁποίαν δὲν ὑπέθετέ τις εἰς τὸ ὑπὸ τῆς ἡλικίας καταβεβλημένον σῶμά της, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ υἱοῦ της καὶ ἐκάλυπεν αὐτὸν δι' ἀσπασμῶν.

— Θα τὸν πνίξῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, εἶναι πραγματικοὶ ἀσπασμοί.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔπραξέ τι πλεόν, ἔκλαυσεν.

— Ἄς προσέξωμεν, εἶπεν ὁ Ἀντραγκὲ τῷ Ριβεράκ, ἕκαστον δάκρυ θὰ πληρωθῆ μὲ μόνιον αἵματος.

Μετὰ ταῦτα, ἡ Αἰκατερίνη ἐκάθησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ δουκό, ὁ δὲ Βουσύ, ἀφοῦ ἔνευσε τοῖς λοιποῖς παρεστῶσι ν' ἀπομακρυνθῶσιν, ἐστηρίχθη εἰς ἓνα τῶν στύλων τῆς κλίνης καὶ περιέμεινεν ἡσύχως.

— Μήπως δὲν θὰ φροντίσητε διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας μου, κύριε δὲ Βουσύ ; εἶπεν αἰφνης ἡ Αἰκατερίνη. Δὲν εἴσατε ὑμεῖς, μετὰ τὸν υἱὸν μου, ὁ προσφιλέστατος φίλος ἡμῶν καὶ ὁ διευθυντής τοῦ οἴκου του; Σὰς ζῆτῶ ταύτην τὴν χάριν.

Ὁ Βουσύ δὲν ἠδύνατο πλεόν νὰ διστάσῃ.

— Συνελήφθην, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

— Λοιζόμενος λίαν εὐτυχής, κυρία, νὰ εὐαρεστήσω ὑμῖν, ἀπέρχομαι, ἀπήνησεν ὁ Βουσύ. Προσέθετο δὲ καθ' ἑαυτὸν, θὰ ἐπανέλθω, διότι δὲν γνωρίζεις ἐνταῦθα τὰς θύρας, ὡς εἰς τὸ Λαῦβρον.

Ἐξῆλθε, χωρὶς κἄν νὰ δυνηθῆ νὰ παιήνηται ἐν νεῦμα πρὸς τὸν δούκα, διότι ἡ Αἰκατερίνη παρετήρει αὐτὸν μέχρις οὐ ἀπῆλθεν.

Αὕτη προσεπάθησε νὰ βεβαιωθῆ, ἐὰν ὁ υἱὸς της ἦτο πραγματικῶς ἀσθενής ἢ ὑπεκρίνετο, διότι τοῦτο θὰ ἦτο ἡ βᾶσις τῶν διπλωματικῶν ἐργῶν της.

Ὁ Φραγκίσκος ὅμως, ἀξίος υἱὸς τῆς μητρὸς του, ἔπαιζε θαυμασίως τὸ μέρος του.

Ἐκείνη μὲν ἔκλαυσεν, οὗτος δ' ἐπύρσεσεν.

Ἡ Αἰκατερίνη, ἀπατηθεῖσα, ἐπίστευσεν ὅτι ὁ υἱὸς της ἦτο ἀσθενής, ἐπομένως ἠλπισεν, ὅτι θὰ ἐξήσκει μείζονα ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἐκ τῶν παθημάτων τοῦ σώματος ἐξησθημένου πνεύματός του.

Ἐδείχθη πρὸς τὸν δούκα φιλοστοργωτάτη. ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν ἐκ νέου, ἔκλαυσεν αὐτὸς εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ὁ δούξ ἐξεπλάγη καὶ ἠτήσατο τὸν λόγον τῶν δακρύων της.

— Διτρέξατε τόσῳ μέγαν κίνδυνον, τέκνον μου ! ἀπήνησεν ἐκείνη.

— Φεύγων τοῦ Λαῦβρου, μητέρα μου ;

— Ὁ ! ὄχι, ἀφοῦ ἐφύγετε.

— Πῶς τοῦτο ;

— Οἱ συνδραμόντες σας εἰς τὴν ἀτυχῆ ἀπόδρασιν . . .

— Αἴ, τί ;

— Ἦσαν οἱ ἀσπονδότεροι ἐχθροὶ σας . . .

— Δὲν ἤξεύρει τίποτε, ἀλλὰ θέλει νὰ μάθῃ, εἶπεν ὁ δούξ καθ' ἑαυτὸν.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη ἀποτόμως, ἡ αἰωνία μᾶστιξ τῆς οἰκογενίας ἡμῶν . . . τὸν ἀναγνώριζω.

— Ἄ ! ᾧ ! ἀνεφώνησεν ὁ Φραγκίσκος, τὸ ἤξεύρει.

— Θὰ πιστεύσητε, ὅτι καυχᾶται διὰ τοῦτο, εἶπεν ἡ βασίλισσα, καὶ ὅτι φρονεῖ, ὅτι ἐκέρδισε τὰ πάντα ;

— Εἶναι ἀδύνατον, ἀπήνησεν ὁ δούξ, σὰς ἠπάτησαν, μητέρα μου.

— Διὰ τί ;

— Διότι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας δὲν ἀνεμίχθη εἰς τὴν ἀπόδρασίν μου, ἐὰν δ' ἔτι ἤθελε πῶς ἀναμιχθῆ, ἐσώθη, ὡς βλέπετε . . . Δὲν εἶδον τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας πρὸ δύο ἐτῶν.

— Δὲν σὰς ὀμιλῶ περὶ μόνου τούτου τοῦ κινδύνου, τέκνον μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, ἐνοήσασα, ὅτι τὸ κτύπημα δὲν ἐπέτυχεν.

— Ἄλλὰ περὶ τίνος ἐτέρου ; ἠρώτησεν ὁ δούξ, παρατηρῶν τὸ ὄπισθεν τῆς βασιλομήτορος παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐπλησίασε τὸν Φραγκίσκον καὶ με φωνῆν, τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἔντρομον, εἶπε :

— Περὶ τῆς ὀργῆς τοῦ βασιλέως, περὶ τῆς ἀκατασχέτου ὀργῆς του, ἦτις σὰς ἀπειλεῖ.

— Οὗτος ὁ κίνδυνος εἶναι ὁμοῖος πρὸς τὸν ἕτερον, κυρία· ὁ βασιλεὺς ἀδελφός μου εἶναι ὠργισμένος, ἀλλ' ἐγὼ διατελῶ ἐν ἀσφαλείᾳ.

— Τὸ πιστεύετε ; εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ με τόνον, ἱκανὸν νὰ φοβίσῃ καὶ τὸν τολμηρότερον.

Τὸ παραπέτασμα ἐσεισθη.

— Εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος, ἀπεκρίθη ὁ δούξ· εἶναι δὲ τοῦτο τόσον ἀληθές, ὥστε ἠλθετε ὑμεῖς αὐτῇ, μητέρα μου, νὰ μοί το ἀναγγεῖλητε.

— Πῶς τοῦτο ; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, ἀνησυχούσα διὰ τὴν γαλήνην τοῦ υἱοῦ της.

— Διότι, ἐξηκολούθησεν ὁ Φραγκίσκος, ἀφοῦ ἐρρίψε νέον βλέμμα ἐπὶ τοῦ παραπέτασματος, ἐὰν μόνον εἶχετε ἐπιφορτισθῆ νὰ μοι καταστήσητε γνωστὰς τὰς ἀπειλὰς του, δὲν ἠθέλετε ἔλθει καὶ ὁ βασιλεὺς ἤθελε διστάσει νὰ μοι δώσῃ τοιοῦτον ὄμηρον ὁποῖος ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης.

Ἡ Αἰκατερίνη, φρικιασάσα, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁμηρος ! ἐγὼ ! εἶπε.

— Ὁ ἱερώτερος καὶ σεβαστότερος παντὺς ἐτέρου, ἀπήνησεν ὁ δούξ, μειδιῶν καὶ ἀσπαζόμενος τὴν δεξιὰν τῆς μητρὸς του, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐρρίπτε θριαμβευτικὸν βλέμμα πρὸς τὸ παραπέτασμα.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐρρίψε τὰς χεῖράς της παραλλήλως τοῦ σώματός της ὡς καταβεβλημένη, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ, ὅτι ὁ Βουσύ, διὰ κρυφίας θύρας, ἐπόπτει τὸν κύριόν του καὶ τῷ προσέειπε θάρρος καὶ πνεῦμα ἀνὰ πάντα δισταγμῶν.

— Τέκνον μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους, σὰς

φέρω μόνον λόγους εισηνης· ἔχετε πληρέστατα δίκαιον.

— Σᾶς ἀκούω, μῆτέρ μου μεθ' ὅλου τοῦ σεβασμοῦ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος· νομίζω ὅτι ἀρχίζομεν νὰ συνεννοούμεθα.

ΕΔ'

Μικρὰ αἷτια καὶ μεγάλα ἀποτελέσματα.

Ἡ Αἰκατερίνη, ἕνεκα τῆς μυστικῆς παρουσίας τοῦ Βουσύ, ἐφαίνετο ἥττηθεῖσα.

Τὸ συμπέρον τοῦ Βουσύ ἐνέκειτο εἰς τὸν πόλεμον, διότι, τοῦτου ἐκρηγνυμένου, ἔδει νὰ μὲν εἰς τὴν Ἀνδεγαυταν, οὕτω δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐποπεύη τὸν Μονσορώ καὶ νὰ βλέπη τὴν σύζυγόν του. Ἡ ἀπλουστάτη ὁμῶς αὕτη πολιτικὴ περιέπλεκεν εἰς μέγιστον βαθμὸν τὴν πολιτικὴν τῆς Γαλλίας. Μεγάλα ἀποτελέσματα ἐκ μικρῶν αἰτίων.

Ἡ Αἰκατερίνη, λοιπόν, εἶχεν ἥττηθῆ κατὰ κράτος καὶ διελογίζετο μόνον τίνι τρόπῳ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐντίμως, ὅτε μικρὸν γεγονός, ἀπροσδόκητον ὅσον ἡ ἐπιμονὴ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν αὐτῆς.

Ἐν μέσῳ τῆς ἐξάψεως τῆς συνδιαλέξεως μεταξὺ μητρός καὶ υἱοῦ, ὁ Βουσύ ἤσθάνθη, ὅτι ἔσυρέ τις αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἀκρου τοῦ μανδύου του.

Περίεργος οὐδὲ λέξιν ν' ἀπολέση τῆς συνδιαλέξεως, ἔφερε, χωρὶς νὰ στραφῆ, τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μανδύου του καὶ εὔρε μίαν χεῖρα, μετ' αὐτὴν δ' ἓνα βραχιόνα, ἓνα ὄμῳ καὶ ἓνα ἄνθρωπον.

Βλέπων τότε ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀντάξιον τοῦ κόπου, ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Ῥεμῆ.

Ὁ Βουσύ ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ Ῥεμῆ ἔθεσε τὸν δεικτικὴν ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ ἔσυρεν ἐλαφρῶς τὸν κύριόν του εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

— Τί τρέχει, Ῥεμῆ; εἶπεν ὁ κόμης λίαν ἀνυπομόνως· διατί με ἀνησυχεῖτε εἰς τοιαύτην στιγμήν;

— Μία ἐπιστολή, εἶπε λίαν χαμηλοφώνως ὁ Ῥεμῆ.

— Ὁ διάβολος νὰ σε πάρῃ! διὰ μίαν ἐπιστολὴν με ἀποσπᾶς τῆς σεβαστῆς συνδιαλέξεως, τὴν ὁποίαν εἶχον με τὸν δούκα δ' Ἀνζιού;

Ὁ Ῥεμῆ δὲν ἐδειλίασεν ἐκ τῆς ἐπιπλήξεως.

— Ὑπάρχουν ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιστολαί, εἶπεν.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ Βουσύ· πόθεν στέλλεται ἡ περι ἧς ὁ λόγος.

— Ἀπὸ τὸ Μεριδόρ.

— Ὄ! εἶπε ζωηρῶς ὁ Βουσύ, ἀπὸ τὸ Μεριδόρ!

— Εὐχαριστῶ, ἀγαθὲ μου Ῥεμῆ, εὐχαριστῶ.

— Λοιπόν, δὲν ἔχω ἄδικον;

— Ἀλλ' ἔχεις ποτὲ ἄδικον; Ποῦ εἶναι ἡ ἐπιστολή;

— Ὁ κομιστής δὲν θέλει νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ πρὸς ἕτερον εἰμὴ πρὸς ὑμᾶς αὐτὸν, τοῦτο δὲ μ' ἠνάγκασε νὰ κρίνω, ὅτι εἶναι μεγίστης σπουδαιότητος.

Ὁ Ῥεμῆ ἠνέφεξε τὴν θύραν καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς νὰ εἰσέλθῃ.

— Ἴδου ὁ κύριος δὲ Βουσύ, εἶπεν αὐτῷ, δεικνύων τὸν κόμητα.

— Δός· εἶμαι ὁ ζητούμενος, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἔθεσε δ' εἰς τὴν χεῖρά του ἡμίσειαν πιστόλαν.

— Ὄ! σᾶς γνωρίζω κάλλιστα, εἶπεν ὁ κομιστής, προτείνων τὴν ἐπιστολὴν.

— Ἐκεῖνη σοὶ τὴν ἔδωκεν; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ὅχι ἐκεῖνη, ἀλλ' ἐκεῖνος.

— Τίς ἐκεῖνος; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Βουσύ, παρατηρῶν τὴν ἐπιγραφὴν.

— Ὁ κύριος δὲ Σαῖν Λύκ.

— Ἀ! ἔ!

Ὁ Βουσύ εἶχεν ὠχριάσει ἐλαφρῶς, διότι ἐνόμισεν, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο παρὰ τοῦ Μονσορώ, ὅστις εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ κάμνῃ τὸν Βουσύ νὰ ὠχριάσῃ, ὡς αὐτὸν ἐνεθυμεῖτο.

Ὁ Βουσύ ἐστράφη, ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν καὶ ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησιν του, τὴν ὁποίαν πᾶς μὴ Καϊσαρ, Βοργίας, Μακιαθέλλης, Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἢ διάβολος, φοβεῖται νὰ ἐκδηλοῖ, ὡς αὐτὸς λαμβάνει σπουδαίαν ἐπιστολὴν.

Καὶ ἐπραξεν ὀρθῶς νὰ στραφῆ, διότι, μόλις διέτρεξε τὴν γνωστὴν ἡμῖν ἐπιστολὴν, τὸ αἷμα ἀνήλθεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του καὶ ἐθάμβωσε τοὺς ὀφθαλμούς του, ὡστε, ἀντὶ ὠχροῦ, ἐγένετο πορφυροῦ; καὶ ἐσκοτίσθη, αἰσθανόμενος δ' ὅτι ἐμελλε νὰ πέσῃ, ἠναγκάσθη νὰ ἐξακλωθῆ ἐπὶ ἀνακλίντρον πλησίον τοῦ παραθύρου.

— Πήγαινε εἶπεν ὁ Ῥεμῆ πρὸς τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς, ὅστις, ἐκπλαγείς διὰ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς, ἔφυγε δραμαίως, φοβηθεὶς μήπως ἀναλάβωσι τὸ δοθέν αὐτῷ νόμισμα.

Ὁ Ῥεμῆ ἐπλησίασε καὶ, κινήσας τὸν Βουσύ, τῷ εἶπε:

— Αἴ! ἀποκρίθητέ μοι ἀμέσως, ἄλλως, μὰ τὸν ἅγιον Ἀσκληπιόν, θὰ σᾶς κάμω ἀφαιμαξίεις εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας.

Ὁ Βουσύ ἠγέρθη, δὲν ἦτο δὲ πλέον ἐρυθρὸς καὶ ζαλισμένος, ἀλλὰ σκυθρωπός. Ἐδῶκε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ῥεμῆ καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἴδὲ τί ἐπραξεν ὁ Σαῖν-Λύκ δι' ἐμέ!

Ὁ Ῥεμῆ ἀνέγνωσεν ἀπλήστως.

— Καὶ λοιπόν! εἶπε, τὸ πρᾶγμα μοὶ φαίνεται ἀριστον καὶ ὁ κύριος δὲ Σαῖν-Λύκ εἶναι ἀξιώλογος ἄνθρωπος. Ζήτωσαν εἰ εὐφρεῖς ἄνδρες, ὅπως ἀποστέλλωσι μίαν ψυχὴν εἰς τὸ καθαρτήριο.

— Εἶναι ἀπίστευτον, ὑπετραύλισεν ὁ Βουσύ.

— Βεβαίως εἶναι ἀπίστευτον, ἀλλ' ὅμως ἡ θέσις ἡμῶν μετεβλήθη καθ' ὀλοκληρίαν. Ἐντὸς ἐννέα μηνῶν, θὰ ἔχω πελάτιδα μίαν κόμησαν δὲ Βουσύ. Μὴ φοβεῖσθε, διότι εἶμαι μαυρομήτης ἐπίσης ἰκανός ὡς ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ.

— Ναι, εἶπεν ὁ Βουσύ, θὰ γίνεαι σύζυγός μου. Ὁ Μονσορώ νεκρός!

— Νεκρός! ἐπανάλαβεν ὁ Ῥεμῆ, οὕτω γέγραπται.

— Νομίζω, ὅτι ὄνειρεύομαι, Ῥεμῆ. Πῶς! δὲν θὰ ἴδω πλέον ἐκεῖνο τὸ φάντασμα, παρεπιθέμενον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς εὐτυχίας; Ῥεμῆ, πλανώμεθα.

— Δὲν πλανώμεθα καθόλου. Ἀναγνώσατε ἐκ νέου τὴν ἐπιστολὴν.

— Ἀλλὰ τότε ἡ Ἄρτεμις δὲν δύναται νὰ μὲν πλέον εἰς τὸ Μεριδόρ. Δὲν το θέλω. Πρέπει νὰ μεταβῆ ἀλλαχοῦ, ὅπου νὰ δύναται νὰ λησμονήσῃ.

— Νομίζω, ὅτι οἱ Παρίσιοι εἶναι καταλληλὸς τόπος. Ἐκεῖ λησμονεῖ τις εὐκόλως.

— Ἐχεις δίκαιον· θὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Τουρνέλ, θέλωμεν δὲ διέλθῃ κρυφίως τοὺς δέκα μῆνας τῆς χηρείας τῆς, ἔν ἡ εὐδαιμονία δύναται νὰ κρυβῆ, καὶ ὁ γάμος ἡμῶν θέλει εἶναι ἡ ἐπιούσα τῆς εὐτυχίας ἡμῶν τῆς προτετραίας.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, ἀλλ' ὅπως μεταβῆ εἰς τοὺς Παρισίους...

— Αἴ, τί;

— Ἐχομεν ἀνάγκην πράγματός τινος.

— Τίνος;

— Τῆς εἰρήνης ἐν Ἀνδεγαυτᾷ.

— Εἶναι ὀρθόν, εἶπεν ὁ Βουσύ, εἶναι ὀρθόν. Ὄ! Θεέ μου! πόσον χρόνον ἀπολέσαμεν ἀνωφελῶς!

— Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὀφείλετε νὰ ἱπεύσητε καὶ νὰ σπεύσητε εἰς τὸ Μεριδόρ.

— Ὅχι ἐγώ, ὄχι ἐγώ, ἀλλὰ σύ· ἐγώ εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ μείνω ἐνταῦθα· ἄλλως, ἐν τοιαύτῃ στιγμή, ἡ ἐκεῖ ἐμφάνισίς μου θὰ ἦτο σχεδὸν ἀπρεπής.

— Πῶς θὰ τὴν ἴδω; θὰ ἐμφανισθῶ εἰς τὸν πύργον;

— Ὅχι ὑπαγε, κατὰ πρόωτον, εἰς τὸ παλαιὸν δάσος, διότι ἴσως περιπατεῖ ἐκεῖ, περιμένουσά με· ἐὰν δὲ δὲν ἴδῃς αὐτήν, ὑπαγε εἰς τὸν πύργον.

— Τί θὰ εἶπω αὐτῇ;

— Ὅτι εἶμι σχεδὸν παράφρων.

Θλίψς δὲ τὴν χεῖρα τοῦ νέου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ἄλλον ἑαυτὸν, ἀπῆλθε νὰ τοποθετηθῆ εἰς τὴν ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος προτέρων θέσιν του.

Ἡ Αἰκατερίνη, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Βουσύ, προσεπάθει ν' ἀνακτήσῃται τὸ ἀπελευθέρων ἔδαφος.

— Ὑιέ μου, εἶχεν εἶπει πρὸς τὸν δούκα, ἐφρόνουν, ὅτι οὐδέποτε μῆτηρ θ' ἀπετύγχανε νὰ συνεννηθῆ μετὰ τοῦ τέκνου τῆς.

— Βλέπετε ὅμως, μῆτέρ μου, ὅτι ἐνίστε συμβαίνει, ἀπεκρίθη ὁ δούξ.

— Οὐδέποτε, ὅταν αὐτὴ θέλῃ.

— Κυρία, θέλετε νὰ εἴπητε, ὅταν ἀμφοτέρω θέλωσιν, ἀπῆντησεν ὁ δούξ, ὅστις, κατηχηριστημένος ἐκ τῆς ὑπερηφάνου ἀπαντήσεώς του, ἀνεζήτησε τὸν Βουσύ, ὅπως ἀνταμειφθῆ διὰ βλέμματός ἐπιδοκίμασίας.

— Ἀλλὰ τὸ θέλω! ἀνερώνησεν ἡ Αἰκατερίνη. Ἐνοσεῖτε καλῶς, Φραγκίσκος; Τὸ θέλω.

Ἡ ἔκφρασις τῆς φωνῆς τῆς Αἰκατερίνης ἦτο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰς φράσεις τῆς, διότι ἐνῷ αὐταὶ ἦσαν ἐπιτακτικαί, ἡ φωνὴ ἦτο σχεδὸν ἰκετευτικὴ.

— Τὸ θέλετε; ἀπεκρίθη ὁ δούξ μειδιῶν.

— Ναί, τὸ θέλω, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, πᾶσα δὲ θυσία μοὶ εἶναι εὐκόλος, ὅπως ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ μου.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Φραγκῆκος. Διάβολε!

— Ναί, ναί, ἀγαπητὸν τέκνον' εἶπατε τί ἀπαιτεῖτε, τί θέλετε; ὁμιλήσατε, διατάξατε!

— ὦ! μῆτέρ μου! εἶπεν ὁ Φραγκῆκος, σχεδὸν τεθοροβημένος ἐκ τῆς πλήρους νίκης, ἥτις δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ φανῇ νικητὴς αὐστηρῶς.

— Ἀκούσατε, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη μεθ' ἑωυτοῦ φωνῆν' δὲν θέλετε, βεβκίως νὰ πνίξετε ἐν βασιλεῖον εἰς τὸ αἷμα; εἶναι ἀδύνατον. Δὲν εἴθε οὔτε κακὸς Γάλλος, οὔτε κακὸς ἀδελφός.

— Ὁ ἀδελφός μου μεθ' ὑβρίσε καὶ οὐδὲν πλέον ὀφείλω πρὸς αὐτόν, οὔτε ὡς ἀδελφόν μου, οὔτε ὡς βασιλέα μου.

— Ἀλλὰ πρὸς ἐμέ, Φραγκῆκος, πρὸς ἐμέ; κατ' ἐμοῦ δὲν ἔχετε παράπονα.

— Ἐχω, κυρία, διότι μ' ἐγκαταλείψατε, ἀπήντησεν ὁ δούξ, νομίζων, ὅτι ὁ Βουσύ ὑπῆρχεν ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος καὶ τὸν ἤκουεν.

— Ἄ! θέλετε τὸν θάνατόν μου; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη μεθ' ἑωυτοῦ φωνῆν' ἑλευθεράν. Ἐστω! θ' ἀποθάνω, ὡς ὀφείλει ν' ἀποθνήσκῃ πᾶσα μήτηρ, ἥτις βλέπει τὰ τέκνα τῆς ἀλληλοσφάζόμενα.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ Αἰκατερίνη οὐδεμίαν εἶχεν ἐπιθυμίαν ν' ἀποθάνῃ.

— ὦ! μὴ το λέγητε, κυρία, συντρίβετε τὴν καρδίαν μου, ἀνέκραξεν ὁ Φραγκῆκος, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά δὲν ἦτο συντετριμμένη.

Ἡ Αἰκατερίνη διελύθη εἰς δάκρυα.

Ὁ δούξ ἔλαβεν αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ προσεπάθησεν νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ρίπτων πάντοτε ἀνήσυχα βλέμματα πρὸς τὸ παραπέτασμα.

— Ἀλλὰ τί θέλετε; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη ὀρίσατε τοῦλάχιστον τὰς ἀπαιτήσεις σας, ὅπως γινώσκωμεν τινὰ πράξωμεν.

— Τί θέλετε ὑμεῖς; ἄς ἴδωμεν μῆτέρ μου, καλῆσατε, σὰς ἀκούω.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τοὺς Παρισίους, φίλτατον τέκνον, ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανέλθητε εἰς τὴν αὐλήν τοῦ βασιλέως ἀδελφοῦ σας, ὅστις ἀνοίγει ὑμῖν τὰς ἀγκάλας του.

— Ἄ! διάβουλε! ἐννοῶ κάλλιστα, κυρία, δὲν μοὶ ἀνοίγει αὐτὸς τὰς ἀγκάλας του, ἀλλ' ἡ αἰωρητὴ γέφυρα τῆς Βασιλλῆς.

— Ὅχι, ἐπιστρέψατε, καί, μὰ τὴν τιμὴν μου, μὰ τὴν ἀγάπην μου ὡς μητρός, μὰ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ—ἡ Αἰκατερίνη ἐποίησατο τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ—θέλετε γίνεαι δεκτὸς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ὡς ἐάν ὑμεῖς ἦσθε ὁ βασιλεὺς καὶ ἐκεῖνος ὁ δούξ δ' Ἀνζίου.

Ὁ δούξ εἶχε προσηλώσει ἐπιμόνως τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος.

— Δέχθητε, ἐξηκολούθησεν ἡ Αἰκατε-

ρίνη, δέχθητε, υἱέ μου, θέλετε καὶ ἄλλας ἐπιχορηγήσεις, θέλετε σωματοφύλακας; — Ἄ! κυρία, ὁ υἱός σας μοὶ εἶχε δώσει τιμητικὴν φρουράν τοὺς εὐνοουμένους του.

Μὴ ἀποκρίνεσθε τοιοιτοτρόπως ὑμεῖς αὐτὸς θὰ ἐκλέξετε τοὺς σωματοφύλακας σας; ἐάν θέλητε καὶ ἀρχηγὸν τῶν σωματοφύλακων, ἔστω τοιοῦτος ὁ κύριος δὲ Βουσύ.

Ὁ δούξ, κλονισθεὶς ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης προσφορᾶς, ἐκ τῆς ὁποίας ἐφρόνει ὅτι ὁ Βουσύ ἤθελε συγκινηθῆ, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ παραπέτασμα, φοβούμενος, ὅτι ἤθελεν ἴδει τὸν Βουσύ ὠργισμένον.

Ἄλλ' ὧ ἐκπληξίς! εἶδεν ἀπ' ἐναντίας, τὸν Βουσύ γελῶντα, χαίροντα καὶ ἐπιδοκιμαζόντα, δι' ἐπανελημμένων κινήσεων τῆς κεφαλῆς του.

— Τί τοῦτο σημαίνει; εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ Βουσύ ἤθελε μόνον τὸν πόλεμον, ὅπως γενῆ ἀρχηγός τῶν σωματοφύλακων μου;

— Λοιπὸν, εἶπε μεγαλοφῶνως καὶ ὠσει ἐρωτῶν ἑαυτόν, πρέπει νὰ δεχθῶ;

— Ναί, ναί, ναί, ἐνεύσεν ὁ Βουσύ, διὰ τῶν χειρῶν, τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὠμων.

— Πρέπει, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Ἀνδεγαυίαν καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τοὺς Παρισίους;

— Ναί, ναί, ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ μετ' αὐξούσης ἐπιδοκιμαστικῆς θερμῆς.

— Ἀναμφιβόλως, ἀγαπητὸν τέκνον, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη εἶναι λοιπὸν, τόσῳ δύσκολον νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τοὺς Παρισίους;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ δούξ, οὐδὲν πλέον ἐννοῶ. Εἴχομεν συμφωνήσει ν' ἀποποιηθῶ τὰ πάντα καὶ τῶρα μοὶ συμβουλεύει εἰρήνην καὶ περιπτώξεις.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνη ἐν ἀδημονίᾳ, τί ἀποκρίνεσθε;

— Μῆτέρ μου, θὰ σκεφθῶ, εἶπεν ὁ δούξ, ὅστις ἤθελε νὰ λαβῆ ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ Βουσύ διὰ τὴν ἀνακολουθίαν του, καὶ αὐρίον...

— Ἡραδιδοῦται, ἐσκέφθη ἡ Αἰκατερίνη. Ἐκέρδισα τὴν μάχην.

— Ἴσως ὁ Βουσύ ἔχει δίκαιον, εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ δούξ.

Μήτηρ καὶ υἱός, ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ ἀμοιβαίως ἐνηγκαλίσθησαν.

ΕΒ'

Πῶς ὁ Μονσορώ ἤνοιξεν, ἔκλεισε καὶ πάλιν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, τὸ ὅποσον ἀπεδέκνυεν ὅτι δὲν ἦτο νεκρός.

Καλὸς φίλος εἶναι γλυκὺ πρᾶγμα, τόσῳ μᾶλλον γλυκὺ, ὅσῳ εἶναι σπάνιον.

Ὁ Ρεμῆ οὕτως ἐσκέπτετο, ἐνῷ ἔτρεχεν εἰς τοὺς ἀγρούς; ἐπὶ τινος τῶν καλλιτέρων ἵππων τῶν ἵπποστασιῶν τοῦ πρίγκηπος.

— Ἀγαπῶ πολὺ τὸν κύριον δὲ Βουσύ, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν ὁ Ὀδουίνος, ἐπίσης δὲ

ὁ κύριος δὲ Βουσύ μεθ' ἀγαπᾶ θερμῶς, ὡς πιστεύω. Ἐνεκα τούτου, εἶμαι σήμερον τόσο εὖθυμος, διότι εἶμαι εὐτυχῆς δι' ἀμφοτέρους ὑμᾶς.

Ὁ Ρεμῆ, ταῦτα σκεπτόμενος, ἐπλησίαζεν εἰς τὸν τοίχον τοῦ κήπου.

Ἀφῆνης ὁ ἵππος του ἐσταμάτησεν μεθ' ἑωυτοῦ ῥώθωνας ἠνεφγμένους καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς, ὥστε, παρ' ὀλίγον, ὁ Ρεμῆ ἐπιπτεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ Μαθιδράτου.

Τοιοῦτο ἔφερεν ὄνομα ὁ ἵππος.

Ὁ Ρεμῆ, τὸν ὁποῖον ἡ ἀσκήσις εἶχε καταστήσει δεξιὸν ἱππέα, ἐβύθισε τοὺς πτερνιστῆρας του εἰς τὰς πλευράς τοῦ ἵππου, ἀλλ' ὁ Μαθιδράτης δὲν ἐκινήθη ἴσως εἰχεν ὀνομασθῆ οὕτως, ἔνεκα τῆς ὀμοιότητος τοῦ ἐπιμόνου χαρακτῆρός του πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ βασιλέως τοῦ Πόντου.

Ὁ Ρεμῆ, ἐκπλαγεὶς, ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ ἔδαφος, ὅπως ἴδῃ ὅποιον πρόσκομμα ἀνεχαιτίζε τὸν ἵππον του, πλὴν δὲν εἶδεν ἢ εὐρὺν λάκκον αἵματος, τὸ ὅποσον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀπερρόφον ἢ γῆ καὶ τὰ φυτὰ.

— Καλέ! μήπως ἐδῶ ὁ κύριος δὲ Σαιν-Λὺκ διετρύπησεν τὸν κύριον δὲ Μονσορώ; ἀνεφώνησεν.

Ὁ Ρεμῆ ἀνήγειρε καὶ ἔφερε τοὺς ὀφθαλμοὺς περὶ ἑαυτόν.

Εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων καὶ ἐπὶ σωροῦ λίθων, εἶδε δύο κνήμας ἀκάμπτους καὶ σῶμα μᾶλλον αὐτοῦ ἀκάμπτον.

— Καλέ! ὁ Μονσορώ! εἶπεν ὁ Ρεμῆ Ἐνθάδε κεῖται ὁ Νεμρώδ. Ἐάν ἡ χήρα ἀφίη αὐτόν τοιοιτοτρόπως ἐκτεθειμένον εἰς τοὺς κόρκακας καὶ τοὺς γύψας, τοῦτο εἶναι καλὸς οἰωνός δι' ἡμᾶς.

Ὁ Ρεμῆ, ἀφιππεύσας, προὐχώρησε βήματα τινὰ πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀρχικονηγοῦ.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

Ο ΔΕΥΚΟΣ ΤΑΦΟΣ

[Διήγημα Evariste Carrance].

Α'

Μεταξὺ τῶν κωμοπόλεων Μοντοριλλῶν καὶ Βελλάχης ὑπῆρχε, κατὰ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα, μεγαλοπρεπῆς τις ἔπαυλις, ἀνήκουσα εἰς τὸν βαρῶνον Δὲ Λαβαλέρ, ὅστις διαρκῶς κατῴκει ἐν αὐτῇ.

Ἦτο ἐξήκοντα καὶ πλέον ἑτῶν, καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε παρητήθη τῶν μακρῶν περιπάτων καὶ τοῦ κυνηγίου.

Μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν ὑπηρετῶν του συγκατελέγετο καὶ ἡ οἰκογένεια Δουνώ, ἥτις πρὸ πολλῶν ἑτῶν εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βαρῶνου καὶ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξαιρετικῶς ἠγάπα.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη συνέκειτο ἐκ τριῶν μελῶν τοῦ πατρὸς Λουδοβίκου, γέροντος ἐβδομηκονταετοῦς, ἐργάτου ἀγαθοῦ καὶ ἀκεραίου χαρακτῆρος, τῆς συζύγου του Γερτρούδης, ἀγαθῆς ἐξηκοντούτιδος γραίας, τὴν ὁποίαν ἐβλεπέ τις πάντοτε νή-

θουσαν ἔν τινι γωνίᾳ τῆς οἰκίας, καὶ τῆς θυγατρὸς των Μάρθας, ὠραίας καὶ δρασερᾶς νέας, μόλις εἰκοσιν ἀνοίξεις ἀριθμοῦσης.

Ἡ Μάρθα τοσοῦτον ἠγάπα τοὺς γονεῖς τῆς, ὥστε, χάριν αὐτῶν, ἐθυσιάζε τὰ πάντα.

Ὁ γέρον Δουνῶ ἠγάπα ἐπίσης τὴν θυγάτερα του καὶ εἶχε κατὰ νοῦν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν διὰ σύζυγον τὸν καλλίτερον νέον τοῦ χωρίου, τὸν κύρ Ἡλίαν, τὸν ἀρχιποκόμον τοῦ βαρῶνου.

Ἡ καλλονὴ τῆς νέας εἶχε καταγοητεύσει ἀληθῶς τὸν Ἡλίαν· ἀλλ' ἡ Μάρθα, ὥσει προαισθανομένη ἀπνευκταῖόν τι, ἐβδελύσσετο αὐτὸν ἀπὸ καρδίας, καίτοι ὁμολογουμένως ἦτο νέος ὠραίου ἐξωτερικοῦ καὶ κοσμίας συμπεριφορᾶς.

Εἶχεν ὁμως ἐν ἐλάττωμα καὶ τοῦτο ἐφόβιζε τὴν Μάρθαν. Ἦτο εἰς ἄκρον ὑπερήφανος.

B'

Ὀλίγον μακρὰν τῆς οἰκίας τοῦ βαρῶνου Δε Λαβαλέρο ἐκεῖτο ὁ Λευκὸς Τάφος, μέρος τι ἄγριον καὶ ἀλλόκοτον, περὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε παραδοξὸς τις παράδοσις· ἐλέγετο δηλαδὴ ὅτι, καθ' ἣν ὥραν οἱ ζῶντες παραδίδονται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, οἱ νεκροὶ ἐγείρονται καὶ χορεύουσι περὶ αὐτοῦ.

Πᾶς δὲ ὀδοιπόρος, ὅστις ἐμελλε νὰ διέλθῃ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο μέρος, ἐπέστρεφεν ἔντρομος, ἀκούων παρὰ τῶν χωρικῶν τὴν ἐξῆς ἀλλόκοτον καὶ τρομερὰν ἱστορίαν:

• Ἡμέραν τινα ὁμάς τις ἀθιγγάνων ἐστήσε τὴν σκηνὴν τῆς πλησίον τοῦ Λευκοῦ Τάφου. Ἡ ὁμάς αὕτη ἦτο πολυἀριθμος καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ κάτοικοι τῶν περὶ χωρίων ἤρξαντο ν' ἀνησυχῶσιν.

Οἱ φόβοι των οὔτοι δὲν ἐβράδυνον νὰ ἐπαληθεύσωσι· διότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς των οἱ πλάνητες οὔτοι ἤρξαντο νὰ διαπράττωσι κατὰ τὰ περίχωρα ἐκεῖνα διαφόρους ληστείας καὶ φόνους.

Ὅθεν οἱ χωρικοὶ ἤρξαντο νὰ σκέπτωνται περὶ τοῦ πρακτέου, διότι ἕκαστος ἐφοβεῖτο καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του.

Πεντακόσια μέτρα μακρὰν τῆς Βελλάχης κατόκει γέρον τις, ὅστις ἐνομίζετο ὡς ἅγιος ἄνθρωπος· διὸ πάντες ἀπεκάλουν αὐτὸν παρτοδύναμον, καὶ ἐπιστεύετο γενικῶς ὅτι ἤρχετο εἰς συνομιλίαν μετ' ἀοράτων πνευμάτων.

Ὅθεν οἱ πρόκριτοι τῶν χωρίων ἐκείνων ἐσπευσαν αὐθαρρῆ πρὸς αὐτὸν ὅπως συμβουλευθῶσιν αὐτὸν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀπαλλαγῆς των ἐκ τοῦ ἐπικειμένου ἐκείνου κυνδυνίου. Ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐγονυπέτησεν εὐσεβῶς ἐνώπιον ἐσταυρωμένου τινός.

— Κύριοι, εἶπεν αὐτοῖς, ἀφ' οὗ ἐδεήθην μετὰ κατανύξεως, ἐπανελθετε ἡσυχὸν εἰς τὰς ἐστίας σας, διότι αὐριοὶ δὲν θὰ ὑπάρχωσι πλέον οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι.

Οἱ ἀναθοὶ γωρικοὶ ἠθέλησαν νὰ ζητή-

σωσι σαφεστέρως πληροφορίας, ἀλλ' ὁ γέρον ἤρνήθη ἐπιμόνωσ.

— Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶπε, τὸ πᾶν εὐδοῦται διὰ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἐπιεικειᾶς τοῦ Θεοῦ.

Μικρῶν μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἶχεν ἤδη σημαίνει. Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τοῖς περὶ χωρίοις καὶ μόνον ἀμυδρόν τι φῶς ἐφάνετο ἀνὰ μέσον τῶν χαράδρων τῶν παρθύρων τοῦ μονήρους οἰκίσκου τοῦ ἐρημίτου.

Ὁ ἅγιος ἄνθρωπος προσήχετο. Αἰφνης ἠγέρθη ἡ κατάλευκος κόμη του ἀπήστραπτεν ὡς αἱ ἀκτῖνες τῆς ἀργυροχρόου σελήνης, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν ὡς τίγρεις, καὶ ἡ χεὶρ του, στίθαρχα ὡς τριακονταετοῦς νέου, ἤρπασεν ἕκ τινος γωνίας τοῦ κελίου του μέγαν τινα ἐσταυρωμένον καὶ ἐξήλθε εἰς τὴν ὁδόν, φωτιζομένην ὑπὸ τοῦ ὠχροῦ τῆς σελήνης φωτός.

Ὁ Λευκὸς Τάφος εἶνε ἀπότομος καὶ ἀχανῆς τις κρημνός, οὕτινος τὸ ἀπέραντον βάθος σκοτίζει τὸ βλέμμα τοῦ θεατοῦ.

Περίξ τού κρημοῦ τούτου, εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα ἀπ' αὐτοῦ μέτρων, εἶχον ἐστημένας τὰς σκηνὰς των οἱ ἄθλιοι ἐκεῖ ἀθιγγάνοι.

Ὁ ἐρημίτης ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασεν ἐκεῖ καὶ διευθύνθη πρὸς τὰς σκηνὰς. Τὸ πᾶν ἐκοιμάτο. . .

Ἐδίστασεν.

— Ἐμπρός, τῶ εἶπε φωνὴ τις, ἔμπρός, τέκνον μου.

— Θεέ μου! εἶπεν ὁ γέρον, γεννηθήτω τὸ θέλημά σου.

Καί, ἀνάψας λαμπάδα τινα, τὴν ὁποίαν μεθ' ἐκτοῦ ἔφερεν, ἐπλησίασεν αὐτὴν εἰς τὰς ἐξ ἀχύρου καὶ ἐκ λινοῦ ὑφάσματος σκηνὰς καὶ μετέδωκεν εἰς αὐτὰς τὸ πῦρ. — Ἐλθετε, κατηραμένοι, ἔλθετε.

Καὶ τὸ μέτωπον τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐξήστραπτεν ὑπὸ θεοῦ φωτός καὶ ὁ σταυρός του, ὅστις ἔφερεν ἐπ' αὐτοῦ καθηλωμένον τὸν μάρτυρα τοῦ Γολγοθα, ἀντηνάκλα ἀκτῖνας οὐρανοῦ φωτός.

Τότε ἠκούσθησαν φωναὶ καὶ βλασφημίαι, δάκρυα ἅμα καὶ γέλωτες. . . Εἶτα δὲ ἅπαντες ἐκεῖνοι οἱ κακοῦργοι ὄρμησαν ἐκτὸς τῶν σκηνῶν· ἀλλ' ὁ ἅγιος ἄνθρωπος ἔτρεξε παράυτα κατ' αὐτῶν, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας ἀνημμένην τὴν λαμπάδα του, καὶ μετέδωκεν εἰς τὸ σῶμά των τὸ πῦρ.

— Ἐλθετε, κατηραμένοι, ἀνέκραξεν, ἔλθετε!

Μετὰ δὲ τοῦτο, τὸ πᾶν ἐξηφανίσθη· ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία κατεκυλίσθησαν ἐντὸς τῆς ἀβύσσου ἐκείνης, ἣν ὁ Θεὸς προῶρισται ὡς αἰώνιον αὐτῶν τάφον.

Ὅτε δὲ τὸ ἔργον τοῦτο συνετελέσθη, ὁ ἅγιος ἄνθρωπος ἐγονυπέτησε καί, ἀφ' οὗ ἐπὶ ὦραν προσηχάθη, ἀπεκοιμήθη νῆδον καὶ γλυκύτατον ὕπνον.

Ἡ παραδοσις προσθέτει εἰςετί ὅτι, ἐνῶ ἐκοιμάτο, ἄγγελοι κατήλθον ἐξ οὐρανοῦ καὶ μετέφερον αὐτὸν, ὡς παλαι ποτὲ τὸν Μωυσῆν, ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου, καὶ οὐδέποτε πλέον ἠκούσθη τι περὶ τοῦ ἁγίου ἐκείνου γέροντος.

Γ'

Ἡ οἰκογένεια Δουνῶ ἐκάθητο δειπνῶσα περὶ μικρὰς τινας τραπέζης. Ἡ γραία Γερτρούδη εἰώπα, κατὰ τὸ σύνθηρος, ἡ δὲ Μάρθα εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους διὰ φωνῆς συγκεκινημένης, μή με βιάζετε τόσον. . . δὲν θέλω νὰ σε παρακούσω. . .

— Ἀλλὰ διατί αὕτη ἡ ἐπιμονὴ σου;

— Διότι δὲν τὸν ἀγαπῶ!

— Τί σημαίνει! . . . Εἶνε ἐξαιρέτος νέος καὶ τῶ ἔδωκα τὸν λόγον μου.

— Λοιπὸν δὲν εἶμαι θυγάτηρ σου, πάτερ μου;

— Ἀλλὰ φροντίζω διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, κόρη μου, καὶ δι' αὐτὸ θέλω νὰ τονυμφευσῆς.

— Προτιμῶ μᾶλλον ν' ἀποθάνω, πάτερ μου!

— Λοιπὸν τόσῳ μισεῖς τὸν Ἡλίαν; Τί σ' ἔκαμνεν;

— Ἀλλοίμονον! δὲν ἠξούρω οὔτε κ' ἐγώ, ἀλλ' ἡ παρουσία του τόσῳ μὲ τρομάζει. . .

— Ἐστω, δὲν σε βιάζω ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ σοὶ δίδω προθεσμίαν διὰ νὰ σκεφθῆς μέχρι τῶν Χριστουγέννων.

Καὶ ἠγέρθη ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν διὰ νὰ εἰσελθῇ καθαρὸς ἀήρ ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ γέρον Λουδοβίκος ἦνοιγε τὴν θύραν, ἀνθρωπὸς τις ἔτρεχε δρομαίως πρὸς τὸ ἀντίθετον αὐτῆς μέρος. Ἦτο ὁ Ἡλίος, ὅστις εἶχεν ἀκούσει τὰ πάντα. . .

* Ἐπεται τὸ τέλος.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
ΠΡΑΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΣΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχ. τελῶν.]

Στεφάνου θ. Σέρου: Ὁ Διάβολος ἐν Τουρλίᾳ, ἦτοι Σχημὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα Ἡ Καταστροφή τῶν Γεννητῶν, Τόμοι 2 . . . Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου θ. Σέρου: Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ογκώδεις. . . Δραχ. 4. [4,50]

Γεωργίου Α. Βαλαβάρη: Αἰρηγήματα, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγήματα. . . Δραχ. 1. [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας. . . Δραχ. 3. [3,30]

Γεωργίας Σάνθης: Αἶων Αἰώνης, μετάφρασις Ἰ. Ἰαδ. Σκυλίση. . . Δραχ. 1,50. [1,80]

Αἰμιλίου Ρισβούρ: Τὰ Δύο Αἶνια. Δρ. 1,60 [2]

Κομήσσης Δὰς: Ἡ Ἐραία Παρισηνὴ λπ. 60. [70]

Γρηγορίου Α. Ξενοπούλου: Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον Ἐπαθλον. . . λεπ. 50. [60]

Παύλου Μαρτεγάλα: Ὑγιεινὴ, μετάφρασις Ν. Ἀξελού, ἱατροῦ. . . Δραχ. 4. [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου): Σύγγραμμα Μαγικῆς. . . Δραχ. 4. [4,30]

Δημοσθένους Ν. Βρασάνου: Τρεῖς μῆνες παρὰ τῆς Δουκίσεως τῆς Πλακεντίας, φουλάδιον Α. . . λεπ. 40. [45]